L. R. PELOUSSAT

REGINA ORAȘULUI MORT

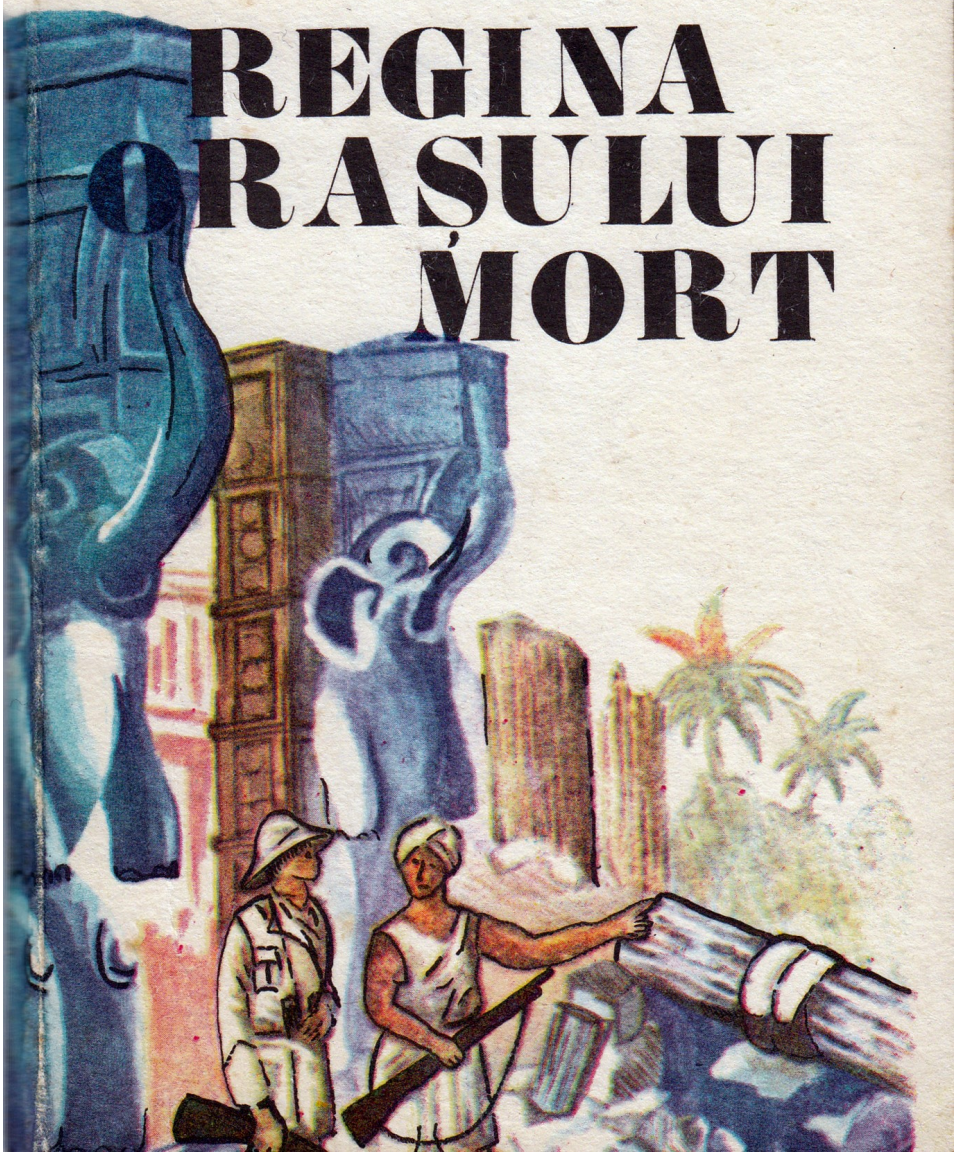

L. R. PELLOUSSAT

REGINA ORAŞULUI MORT

ROMAN DE AVENTURI

Traducere de Virgil Raluc

Coperta Eugen Ciucă

Versiune 1.0

EDITURA Jupiter
Bucureşti – 1991

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Richard Startery se lipi de zidul de pământ bătut pe lângă care umblase de câteva minute, un tremur nervos îi scutura trupul şi sudoarea rece a spaimei îi broboni tâmplele. Mânerul de fildeş al unui pumnal indian mai vibra încă la trei degete de el. Un fulger îi trădase trecerea armei prin faţa ochilor lui înainte de a se fi înfipt în zidul de noroi uscat.

Startery se stăpâni repede; smulse pumnalul şi observă că o pojghiţă cafenie îi acoperea lama într-un mod neegal.

— Lamă otrăvită, murmură el drept încheiere.

Privirile îi explorară îngrămădirea de cocioabe murdare ce mărgineau ulicioara pe care apucase. Mormane de gunoaie puturoase umpleau aerul de miasme greţoase. O mulţime de cărări înguste şi întunecoase despărţeau locuinţele. A fost uşor agresorilor lui să se ascundă de partea opusă a drumului, să arunce pumnalul în momentul trecerii lui şi apoi să se facă nevăzuţi.

Ideea de a-i urmări nu-i trecu nicio clipă prin cap, atât de puţine erau şansele de a ajunge pe criminali prin labirintul de ulicioare întortochiate. El cunoştea pe autorii acestei încercări de asasinat: doi hinduşi, numai piele şi oase, care se ţineau scai după el de-o săptămână încoace, urmându-l în toate drumurile ce făcea, supraveghindu-i ziua şi noaptea pragul locuinţei personale ce-o ocupa la Ajmir.

Fără a cunoaşte ţinta exactă a acestei supravegheri, bănuia că temeiul acestor evenimente era găzduirea la el a unei tinere hinduse, pe care o salvase în nişte împrejurări tragice.

Startery o porni înapoi către centrul oraşului. Nesinchisit de căldura de cuptor ce apăsa greu asupra oraşului somnoros, el mergea cu paşi siguri aruncând numai din când în când în juru-i priviri iscoditoare.

Richard Startery părăsise Londra cu trei ani înainte ca să-şi încerce norocul în Indii. Într-o epocă în care Europa şi îndeosebi Anglia nu

ofereau nicio posibilitate de reuşită oricare ar fi fost valoarea omului, el îşi prefăcu toată averea lui în bani şi înarmat cu acest avut, se îmbarcă plecând la Bombay. Şederea în acest oraş nu-i fu defel prielnică: pierdu o însemnată sumă de bani şi orice nădejde să mai facă avere. Aflând că ţinuturile Indiei centrale mai rezervau încă surprize fericite îndrăzneţilor care izbuteau să se aşeze acolo, el hotărî să se ducă în regiunea munţilor Aravali, în centrul ţării opiumului şi a sectelor misterioase.

Peste o săptămână calea ferată Bombay-Delhi îl ducea la Ajmir, unde cumpără o plantaţie de ceai şi o vilă indigenă, cu ultimele lire sterline ce le mai avea.

Ajmir nu-i plăcu: europenii erau foarte puţini acolo, iar hinduşii erau duşmănoşi faţă de străini. Prin anumite cartiere era primejdios să umbli după asfinţitul soarelui. O puzderie de indivizi cu coapsele înfăşurate cu benzi murdare de pânză, cerşeau mila trecătorilor în timpul zilei şi-i sugrumau la adăpostul întunericului, ca să-i jefuiască mai lesne. Numai centrul oraşului avea o înfăţişare mai primitoare: casele plantatorilor şi sucursalele băncilor făceau un şir de edificii impunătoare, construite cele mai multe în stilul ţării. Cupolele sclipitoare şi terasele de-o albiciune fără pată ale templelor religioase adăugau o notă de o majestuoasă bogăţie părţii europene a oraşului. Restul Ajmirului nu era decât un furnicar de cocioabe, cu zidurile de pământ bătut sau de lăstari de bambus împletiţi.

Startery îşi împărţea timpul între exploatarea plantaţiei lui de ceai şi singurătatea vilei lui indiene. Nu întreţinea decât raporturi de la distanţă cu societatea engleză localnică, cei mai mulţi coloni ducând o viaţă costisitoare care era mai presus de modesta lui avere. Singura tovărăşie ce-i făcea mai de suportat izolarea lui era un tânăr chinez de şaptesprezece ani, găsit în portul din Bombay. Startery îl salvase de maltratările unei cete de marinari beţi, în momentul când erau gata să-l arunce în mare, numai aşa din simplă distracţie. Tânărul purta de-atunci o recunoştinţă nemărginită binefăcătorului său şi se străduia zi cu zi să-şi dovedească credinţa. Startery îl luase în serviciu ca valet - boy- şi, în pofida naţionalităţii lui, îl poreclise Ted, căci flăcăiandrul nu-şi cunoştea nici el numele adevărat.

Mai bine de doi ani trecuseră aşa în linişte, când un eveniment pe cât de ciudat pe atât de neaşteptat, îi revoluţionă viaţa.

Plantaţia lui Startery se afla cam la trei mile de Ajmir. De obicei, tânărul moşier străbătea distanţa asta călare, dar, din când în când, îi plăcea să străbată această distanţă pe jos, mai ales când atmosfera răcoroasă înainte de ploaie, îngăduia această plimbare.

Într-o seară, străbătea cartierele mărginaşe când un ţipăt înăbuşit ajunse la urechile lui: o trecere întunecoasă se desprindea lăturalnic din ulicioara pe care mergea. Se apropie şi zări un grup de umbre încăierate prin întuneric. Prudenţa şi înţelepciunea îl sfătuiau pe tânărul european să-i lase pe băştinaşii aceştia să se răfuiască între ei. Şi se depărtă, când un strigăt deznădăjduit îl reţinu. Chemarea venea de la o voce feminină şi Startery nu mai şovăi. Scoţându-şi revolverul automat din toc, se îndreptă spre locul dramei.

Trei oameni căutau să biruie o formă umană, care lupta cu energie împotriva lor; aruncaseră o pânză deasă asupra ei, ca să-i paralizeze mişcările şi să-i înăbuşe strigătele. Inegalitatea acestei lupte revoltă sufletul cinstit al europeanului şi-l făcu să se repeadă în ajutorul victimei. Cei trei agresori, surprinşi de sosirea aceasta îşi părăsiră victima, care căzu jos la pământ, istovită.

O limbă de pumnal sclipi prin întuneric; Startery apăsă repede trăgaciul armei, omul căzu la picioarele lui. Ceilalţi doi avură o uşoară şovăire care le-a fost fatală; cu o puternică lovitură de picior, englezul sfărâmă pieptul inamicului său mai apropiat; celălalt dispăru în momentul în care englezul se pregătea să-i trimită un glonte.

Richard Startery era stăpân pe câmpul de bătaie şi trei trupuri zăceau în jurul lui. Rămase o clipă nemişcat, temându-se ca detunăturile armei lui să nu fi atras atenţia altor hinduşi; temerile lui nu se adeveriră, ulicioara şi colibele rămaseră cufundate în tăcere. Se aplecă atunci asupra formei inerte pe care o salvase.

— O femeie! exclamă el, după ce dădu la o parte pânza înăbuşitoare

Întunericul nu-i îngădui să deosebească trăsăturile ei, dar părul mătăsos pe care-l întâlniră mâinile lui îi îngăduise această identificare sumară.

Englezul cumpăni: nu putea părăsi astfel pe necunoscută, nici să bată la uşa vreuneia din colibele netrebnice care-l înconjurau. Aproape o milă îl despărţea de locuinţa lui: va duce trupul neînsufleţit la el acasă.

Ridicând în braţele lui robuste delicata povară, părăsi locul tragic

fără o privire pentru cele două victime ale sale. Deodată avu impresia foarte limpede că mai e cineva în preajma lui; întorcându-se zări o siluetă care se topi în umbră de cum se văzu descoperită. Startery lăsă să-i scape o înjurătură, gândindu-se la al treilea adversar, acela care fugise.

După vreo douăzeci de minute, pătrunse în apartamentele lui. Ted nu-şi putu ascunde surprinderea în faţa acestei ciudate sosiri.

— Uite, ţi-am adus de lucru, Ted; caută să readuci în simţiri pe persoana aceasta şi îngrijeşte-i rănile. Am să lipsesc o clipă, o afacere urgentă mă cheamă afară.

Străbătu o încăpere întunecată şi-şi puse povara pe un divan scund, pe când Ted aprindea o lumânare pe o măsuţă joasă. Fără să mai aştepte lumina, Startery se năpustise afară.

Ochii lui inspectară repede împrejurimile apoi, cu revolverul în mână, se repezi spre partea opusă a străzii. Un bărbat apăru din umbră şi fugi cu mare repeziciune. Englezul îşi descărcă arma în urma fugarului: rapiditatea fugii şi distanţa zădărniciră tirul. Omul mai agil, se pierdu în labirintul întunecos al oraşului indian. Cu sufletul plin de necaz Startery făcu cale întoarsă. Pe drum întâlni hinduşi cu înfăţişare echivocă, atraşi de detunăturile armei. Dispreţuind vecinătatea aceasta neliniştitoare, trecea pe lângă ei fără a da cea mai mică însemnătate feţelor duşmănoase care se întorceau la trecerea lui. Numai teama de a greşi prima lor lovitură şi de a-şi atrage apoi un plumb fatal, înfrâna gesturile criminale ce le schiţau aceşti cavaleri ai crimei. Richard Startery impunea tâlharilor ăstora prin statura lui atletică şi atitudinea lui hotărâtă. Cu casca lui colonială de culoare luminoasă, cu bustul bine încins într-o cazacă de pânză cenuşie, cu pantalonii de călărie bine strânşi la genunchi de nişte cizme de piele, dădea o înfăţişare de putere combativă de temut. Faţa lui cu trăsăturile regulate şi profunde dovedea o energie neîmblânzită, a cărei asprime era îndulcită puţin de strălucirea pură şi sinceră a ochilor săi albaştri. Să tot fi avut vreo douăzeci şi opt, treizeci de ani.

Se duse dea dreptul spre încăperea în care se odihnea protejata lui. Ted îi deschise uşa şi se retrase.

Lumânarea lumina obiectele cu o lumină palidă, lăsând într-o penumbră dulce culcuşul în care se odihnea necunoscuta. Startery rămase nemişcat, izbit de admiraţie pentru spectacolul ce se oferea

ochilor săi.

Aceea pe care o salvase se mai odihnea încă într-o neclintire de statuie: era o tânără hindusă a cărei expresie de nobleţe revela o castă superioară. Un voal bogat de păr castaniu şi unduios aureola o faţă de o puritate deosebită. Liniile cu desenul delicat, trăsătura purpurie a buzelor, pleoapele închise sub genele lungi răsfrânte o împodobeau cu farmecul de neuitat al zeiţelor Indiei antice ale căror imagini de ivoriu mai populează încă templele milenare, îngropate în adâncimile junglelor. O tunică de mătase, încrustată cu broderii de argint, îi scotea la iveală formele pure şi sculpturale. Mâinile ei cu degetele prelungi, se odihneau graţios pe pernele de catifea purpurie.

Startery nu-şi putea lua ochii de la viziunea aceasta; lângă el, Ted, cu faţa lui isteaţă, îl privea curios:

— Tu ştii să-ţi alegi soţiile, stăpâne, spuse el cu ton admirativ.

— Tânăra aceasta nu e soţia mea, răspunse el scurt.

Ted nu stărui şi era gata să dispară: stăpânul lui îl reţinu. Având foarte mare încredere în el, se hotărî să-i povestească aventura lui.

— Trebuie să fie fiica vreunui prinţ oarecare, răpită de nişte îndrăzneţi răufăcători, ca să obţină vreo despăgubire, încheie el.

Ted rămase gânditor şi, cu paşi înceţi se întoarse la fereastra care da spre stradă.

— Care e părerea ta? întrebă Startery.

— E cu totul alta decât a ta. Dacă răpitorii acestei femei n-ar fi fost decât nişte răufăcători ordinari, omul care ţi-a scăpat ar fi dispărut pentru totdeauna, fericit că a scăpat teafăr, nu s-ar mai fi ţinut pentru nimic în lume scai după tine, cu primejdia vieţii, mai ales n-ar supraveghea casa asta la o astfel de oră.

— E iar aici! exclamă Startery furios la culme.

— Da, în faţa ferestrei ăsteia: ne pândeşte.

Englezul duse mâna la automaticul lui şi făcu un pas spre fereastra cea mare.

— De prisos, interveni Ted; întunericul te-ar face să greşeşti ţinta şi orice urmărire nocturnă ar fi zadarnică. Mai bine ar fi să aşteptăm explicaţiile domnişoarei.

Înţelepciunea acestui raţionament birui avântul de mânie al tânărului bărbat îşi puse revolverul iar în toc şi se întoarse lângă tânăra adormită.

Aceasta îşi revenea încetul cu încetul în fire; o roşeaţă slabă îi colora faţa şi o răsuflare uşoară îi ridica pieptul cu regularitate. Ochii se deschiseră şi se opriră asupra celor doi bărbaţi cu o privire nedumerită. Deodată, expresia lor se transformă şi pupilele de culoarea chihlimbarului dezvăluiră o culoare intensă.

— Fii liniştită, domnişoară; eşti aici în siguranţă.

Tonul cinstit şi afectuos al acestei fraze o linişti.

Spaima din privire se micşoră gradat pentru a lăsa loc unei curiozităţi întrebătoare.

— Este indiscret să vă întreb de numele dv.? rosti Startery, ca să întrerupă tăcerea.

— Wastia, răspunse ea cu o voce caldă şi melodioasă.

Interlocutorul ei zâmbi:

— Mă onorezi încredinţându-mi numele dumitale mic, totuşi aş dori să cunosc titlurile şi reşedinţa d-tale.

— Ce importanţă are: Wastia nu e deajuns pentru moment?

— Am avut plăcerea să-ţi fac un mic serviciu, şi mai doresc să am favoarea de a te conduce eu însumi lângă ai d-tale. Nu voi fi liniştit decât văzându-te în siguranţă pe după zăbrelele palatului dumitale.

— Nu posed nici familie, nici palat, nici servitori…

— În cazul acesta… consideră locuinţa aceasta ca pe a d-tale.

— Mulţumesc, eşti generos.

— Gestul meu e firesc.

Ted, care nu pierdea o vorbă din conversaţie, aşteptă zadarnic ca străina să se explice asupra atentatului a cărei victimă fusese şi făcu aluzie la personalitatea agresorilor ei. Aceasta însă nu părea dispusă să-i satisfacă curiozitatea. Asiaticul se hotărî să provoace destăinuirile: se apropie de fereastră şi aruncă afară o privire.

— Omul e tot acolo, spuse el, aşa într-o doară, apropiindu-se de stăpânul lui.

Efectul acestei fraze asupra Wastiei fu fulgerător. Se ridică, cu faţa lividă, cu o spaimă de nedescris în fundul pupilelor.

— Cine-i omul acela? întrebă ea cu voce aspră.

Ted fu cel care răspunse cu ton calm şi ritos:

— Aparţine grupului care te-a atacat. Stăpânul meu a scos din luptă doi oameni, dar al treilea a izbutit să fugă. Supraveghează casa asta din clipa în care i-ai trecut pragul… Se pare că d-ta ai fi uitat că Richard

Startery te-a smuls din mâinile brutelor acelora.

— Nu, nu uit, murmură ea înăbuşit amintirile mele sunt încă precise. Am asistat la intervenţia lui Mr. Startery, am auzit detunăturile armei sale înainte de a leşina.

— Dacă-i aşa, ţi-am fi recunoscători dacă ne-ai da unele informaţii asupra îndărătnicului personaj care ne pândeşte… De n-ai face-o decât din simplă recunoştinţă.

Wastia plecă fruntea, iar Startery aruncă o privire dojenitoare tovarăşului său prea stăruitor.

— Ted e un servitor bun, îl scuză el, dar uneori păcătuieşte prin exces de zel, uită te rog aceste cuvinte necugetate.

— Ted are dreptate: am dat dovadă de-o indiferenţă ingrată. Ţi-ai riscat viaţa pentru mine şi încă nu ţi-am adresat un cuvânt de mulţumire. Iartă-mă, căci mi-era frică să ating subiectul acesta.

— Nu-ţi cer niciun amănunt; dacă aceste amintiri îţi sunt penibile, goneşte-le din mintea d-tale şi caută să te calmezi.

O înfrigurare inexplicabilă agita pe tânăra femeie. Toată fiinţa ei exprima spaima şi zăpăceala.

— Îţi cer ca o favoare să nu mă întrebi, imploră ea. Păstrează-mă la d-ta, voi fi servitoarea d-tale. Noaptea mă vei închide în cea mai strâmtă şi mai sigură dintre camerele d-tale. Nu vreau ca ei să dea peste mine, vreau să rămân ascunsă ochilor lor până ce vor fi uitat de mine. Eşti salvatorul meu şi recunoştinţa mea e nemărginită, îţi voi fi devotată până la moarte dar, te implor, nu mă întreba nimic, pentru interesul d-tale şi pentru viaţa mea.

În exaltarea ei, apucă mâna tânărului bărbat şi o duse la buzele ei. Startery, emoţionat, şi-o retrase uşor.

— Wastia, vei rămâne aici oricât îţi va face plăcere. Ted şi cu mine îţi vom asigura ocrotirea noastră, ziua şi noaptea.

El citi o expresie de fericire în ochii care se ridicară asupra lui încât întoarse capul, simţind prada unei tulburări inexplicabile.

— Te lăsăm singură câteva clipe, spuse el ca să scape de sub farmecul ei subtil. Ted va veni apoi să te ia ca să te conducă în apartamentul d-tale.

După ce ieşi din cameră, Ted îşi spuse părerea.

— Proastă afacere, spuse el: viaţa noastră o să se complice într-un chip periculos.

— Trebuie totuşi s-o ocrotim pe fata aceasta.

— Da. De azi încolo îmi aşez rogojina în faţa uşii ei şi am să mă culc de-a lungul pragului.

Seducţia tinerei hinduse începea să lucreze asupra sufletelor lor.

CAPITOLUL 2

Începând din ziua aceea cele mai mici gesturi ale lui Startery fură pândite de doi hinduşi care se ţineau scai după el. Zadarnic încercă el să se descotorosească de ei: spionii dispăreau sau reapăreau, în momentul în care credea că pune mâna pe ei sau că i-a pierdut. Această supraveghere neîncetată, îl neliniştea cu atât mai mult cu cât nu-i cunoştea motivul. În convorbirile lui cu Wastia niciodată n-a mai adus vorba despre oamenii aceştia. Tânăra femeie avea totuşi cunoştinţă de toate aceste evenimente, mulţumită reflecţiilor amare ale lui Ted şi care-i scăpau fără voie în prezenţa ei.

Ted profită că se află singur cu Startery pentru a-i împărtăşi temerile serioase care-l nelinişteau.

— Stăpâne, spuse el, îmi dai voie să te însoţesc la plantaţii?

— Curioasă idee! Prezenţa ta e mai necesară Wastiei.

— Cred că viaţa ta e în primejdie.

— Pentru care motiv?

— Cei care te spionează aşteaptă poate prilejul favorabil să te ucidă.

— Nu cred că simplul fapt că o ţin pe Wastia aici ar putea aduce cu sine astfel de măsuri criminale.

— Tu nu te mai gândeşti la cei doi complici pe care i-ai doborât, nici la profitul pe care l-ai smuls salvând-o pe Wastia. Oamenii aceştia posedă motive puternice ca să se ambiţioneze astfel. Stăpâne, bagă de seamă, străina aceasta cu frumuseţea ei de vrăjitoare atrage asupra noastră cele mai mari primejdii.

— Ţi-e cumva frică?

— Nu. Tu mi-ai salvat viaţa, îţi aparţine ţie. M-aş jertfi pentru femeia aceasta dacă tu mi-ai porunci, dar aş fi preferat să-mi pierd viaţa pentru o cauză mai bună.

Startery se depărtă fără a rosti un cuvânt; discursul acesta îl

impresionă şi se hotărî să se aştepte la orice.

În aceeaşi seară chiar, la întoarcerea de la plantaţiile sale, nu lipsise nici cât firul de păr, să-l ajungă pumnalul otrăvit ce-l aruncase în el unul din spioni.

*

Temerile lui Ted se îndreptăţeau. Englezul ştia acum că inamicii lui nevăzuţi îi voiau moartea. Ajunse în casa lui şi împinse poarta care comunica cu parcul care preceda intrarea. Porni pe o alee aşternută cu nisip mărginită de un şir de tufişuri de hibiscus cu flori purpurii.

Deodată, la zece paşi înaintea lui, frunzişul se agită şi un strigăt înăbuşit răzbi din desiş. Startery se repezi, dădu deoparte crengile şi rămase ca împietrit, cu faţa pământie. La picioarele lui, zăcea o formă omenească într-un lac de sânge, cu gâtlejul străpuns şi cu degetele crispate de o rană hidoasă. Lângă cadavru, Ted, cu mâinile însângerate, cu faţa şiroind de sudoare, îşi privea stăpânul cu un zâmbet larg de satisfacţie.

— Omul ăsta pândea sosirea ta; dacă nu l-aş fi descoperit la timp ţi-ar fi înfipt în piept pumnalul acesta.

Asiaticul întinse arma; era identică cu aceea care era cât p-aci să-l atingă pe stăpânul său în cartierul indian, – aceeaşi pojghiţă cafenie îi acoperea lama.

— M-am ascuns într-un desiş, la câţiva paşi de asasin, urmă Ted, am profitat de sosirea ta pentru a opera. L-am surprins în clipa în care atenţia lui se concentra asupra ta… Pumnalul e otrăvit, adăugă el.

— Ştiu.

Acest răspuns îl ului pe Ted şi Startery trebui să-i povestească despre prima încercare de omor de care scăpase.

— Intenţia acestor hinduşi e clară: vor să te înlăture cu orice preţ. Prevăzând că s-ar putea să scapi de prima lovitură, au postat un complice în parcul ăsta, ca să te omoare.

Startery simţea că o voinţă neîndurătoare întindea în jurul lui o reţea de lanţuri mortale.

— Situaţia devenea de nesuferit, vreau să ştiu cine sunt inamicii mei.

— Întreab-o pe Wastia.

— Du-te de-i vesteşte sosirea mea.

Ted dispăru şi Startery se îndreptă cu paşi înceţi spre casă. În

momentul în care trecea pragul casei, poarta grilajului scârţâi şi-l făcu să se întoarcă. Un hindus înainta cu pas repede pe aleea centrală. Englezul recunoscu pe omul care, în fiecare zi împărţea poşta în cartierul coloniştilor europeni.

Poştaşul predă un pachet voluminos de formă cubică; timbrul indica originea iar data adeverea că fusese expediat din Ajmir, în chiar dimineaţa aceea. Startery tocmai se pregătea să deschidă ca să vadă ce conţinea, când apăru Ted. Supunându-se unui impuls subit, luă pachetul şi-şi lipi urechea de una din feţe. Faţa lui exprima un interes vădit când se ridică.

— Vino stăpâne; o să deschidem cutia asta de faţă cu Wastia: conţinutul ei va fi deajuns ca s-o facem să vorbească.

Tânăra femeie se ridică văzând pe cei doi bărbaţi apărând.

Startery se înclină destul de rece în faţa ei şi se apropie de măsuţa pe care Ted depusese ciudatul lui pachet. Intrigată, Wastia se apropie de ei.

Ted spintecă învelişul de pânză cenuşie şi scoase la iveală o casetă cubică din lemn de preţ. Capacul avea la mijloc o încrustaţie de nestemate înfăţişând două pumnale cu lamele încrucişate.

Tânăra femeie păli descoperind semnul acesta.

— N-o deschideţi, imploră ea gâfâind.

— Pentru ce oare? întrebă Ted cu un ton naiv, cadoul acesta e superb; cel care-l trimite trebuie să fie un stăpânitor puternic, căci diamantele pe care le poartă valorează ele însele o mică avere.

— Ardeţi cutia aceasta, porunci Wastia cu tărie.

Asiaticul, lăsându-şi atunci lucrul veni şi se opri în faţa ei.

— De când stăpânul meu te-a luat sub ocrotirea lui, spuse el răspicat, răpitorii d-tale au încercat să-l omoare de două ori. Bănuieşti oare că se pregăteşte o a treia încercare?

Ea aplecă tulburată capul şi nu răspunse.

— Ne vom încredinţa îndată.

Apucă revolverul lui Startery şi-l rugă pe acesta să deschidă cutia cu vârful pumnalului său şi să se retragă apoi cât va putea mai repede.

Europeanul se execută; cu un gest precis, lama făcu să sară încuietoarea de argint. Capacul suferi atunci o ridicare violentă dinăuntru; un corp lung se descolăci sărind cu un şuierat strident. Revolverul lui Ted se descărcă şi forma se nărui greu pe lemnul

măsuţei. Wastia scoase un ţipăt de groază, pe când Startery rămase ca înlemnit, nefiind în stare să scoată un cuvânt.

Ted, cu ajutorul ţevii revolverului desfăşură tacticos încolăciturile vâscoase ale uneia din cele mai primejdioase reptile ale Indiei.

— Un naja, spuse el laconic.

Se întoarse apoi spre tânăra fată.

— Cred, Wastia, că am trecut prin destule şi mari primejdii ca să-ţi meritäm încrederea. Aşteptăm explicaţiile d-tale.

CAPITOLUL 3

— Cunoaşteţi Ranjalpurul?, întrebă ea.

Cei doi bărbaţi răspunseră că nu.

— Ranjalpur este o cetate antică ale cărei ruine se înalţă în inima munţilor Aravali. Departe de pământurile locuite, templele şi palatele lui vechi pe jumătate îngropate sub jungla cotropitoare, rămaseră necălcate timp de secole numeroase. Acum douăzeci de ani, marele preot al lui Tangar-Lang, gonit din Ajmir de către englezi, se refugie în munţi şi descoperi Ranjalpurul. Bogăţiile oraşului mort, izolarea lui şi siguranţa ruinelor sale îl hotărî să statornicească în locul acesta pustiu refugiul credincioşilor săi persecutaţi de către străini. Se întoarse la Ajmir, îi adună pe ai săi, şi-i duse cu el în fundul singurătăţii.

Religia marelui preot consta în adorarea lui Tangar-Lang, divinitatea întunericului, al cărui cult trebuia să răpună la capătul vremilor pe cel al celorlalţi zei. Distrugător şi lacom de sânge, monstrul cu idoli de aramă se hrănea din jertfe umane şi impunea credincioşilor săi datoria de a distruge toate rasele inamice care ocupau orientul. Secta aceasta îşi alegea cu grijă adepţii şi taina dogmelor ei rămâne încă necunoscută de profani. Ajmir constituia odinioară principalul centru al acestui cult sângeros; o adevărată teroare domnea acolo, victimele lui Tangar-Lang nu mai erau de numărat. Slujitorii acestui zeu feroce atentară atunci la viaţa albilor, grăbind astfel propria lor pierzanie într-un chip fulgerător. Izgoniţi, hărţuiţi, vânaţi de către englezi, trebuiau să fugă sau să se refugieze în ruinele de la Ranjalpur.

Acolo, îi descoperi după vreo doi ani un european. Străinul avea cu el o suită numeroasă şi era însoţit şi de soţia lui. O luptă dârză se

desfăşură timp de câteva zile şi biruinţa fu de partea oamenilor lui Tangar-Lang. Aceştia capturară numeroşi prizonieri, printre care şi pe explorator şi pe soţia lui.

Niciodată Tangar-Lang nu fu onorat cu atâtea sacrificii. Sângele curgea şiroaie sub cuţitul sacrificatorului şi trupurile victimelor umpleau până la margine gura largă şi prăpăstioasă a Idolului gigantic înăuntrul căruia ardea un foc năpraznic.

Toţi bărbaţii au fost sacrificaţi: exploratorul dispăru în flăcări, mugind de groază şi de nebunie. Soţia lui trebuia să-l urmeze; în clipa în care marele preot a vrut să pună mâna pe ea, ea rânji sfidătoare cerându-i favoarea de a sta de vorbă cu el, înainte de a fi jertfită lui Tangar-Lang. Străina era frumoasă: o seducţie necunoscută acestor bărbaţi ai Orientului emana din ea. Sacrificatorul, izolat de ani de zile în ruinele din Ranjalpur, se supuse provocării perverse a ochilor negri. Îi acordă o convorbire şi ea urmă pe călăul ei într-o parte a templului din apropierea altarului.

Ceva mai târziu, preotul hindus reapăru urmat de tânăra femeie eliberată de legăturile ei. Aduse la cunoştinţa credincioşilor săi că ea nu trebuia jertfită; îşi ura semenii şi cerea să fie primită în rândul adoratorilor lui Tangar-Lang. Acum mai rămânea să fie supusă încercărilor, aşa cum se obişnuia, şi să se cerceteze voinţa Zeului.

Hinduşii primiră aceste ciudate cuvinte, siguri că străina nu va fi în stare să reziste încercărilor.

După două zile, pentru a demonstra fervoarea ei faţă de Idol, ea aruncă în focul acela năpraznic cu propriile ei mâini, doi copilaşi vii, înnebuniţi, furaţi dintr-un sat de munte.

Îşi făcu un renume din zelul şi cruzimea ei în timpul ceremoniilor. Curând ajunse să domine pe bărbaţii aceştia dovedind o pasiune sângeroasă care întrecea pe a lor. Cei mai feroci tremurau în faţa ei; marele-preot însuşi pe care ea îl sedusese, căzu sub influenţa superiorităţii blestemate a acestui demon cu ochi de jar. Puterea lui sucombă în faţa ardoarei distrugătoare a aceleia pe care o cruţase.

Într-o dimineaţă, credincioşii lui îl găsiră la picioarele Idolului lui Tangar-Lang, cu gâtlejul tăiat de un pumnal mânuit cu furie. Din clipa aceasta, femeia domni ca stăpână asupra Ranjalpurului. Îşi puse în gând să întindă religia ei asupra întregii Indii. Emisari aleşi cu grijă, plecară în toate direcţiile şi predicară doctrina monstruoasă. Din fundul

palatelor ei milenare, femeia albă asistă la triumful vastei sale împărăţii. Încetul cu încetul, dogmele lui Tangar-Lang cedară locul unei teorii noi: Zeul însuşi deveni numai un pretext. Secta căpătă o importanţă miraculoasă şi-şi îndreptă râvna de crimă împotriva europenilor, stăpâni ai ţării. Crimele împotriva albilor se înmulţiră şi ramificaţiile secrete mişunau prin toată India centrală. Străina, care luase numele de Hanidj-Rao îi înzestră cu mijloace de luptă perfecţionate graţie bogăţiilor imense adunate din templele oraşului mort. Ţinta adevărată a acestei femei luă fiinţă şi se arătă la lumina zilei: dorea să gonească pe europeni, să supună ţara şi să domnească ca stăpână necontestată asupra întregului teritoriu. Secta religioasă activa ca organizaţie politică şi credincioşii deveniseră pricinile unor tulburări.

În vremea asta, în preajma lui Hanidj-Rao, într-o modestă locuinţă din Ranjalpur o copilă creştea în calmul ruinelor şi în maiestatea junglei. Dragostea străinei pentru sacrificatorul lui Tangar-Lang purtase rod: o fetiţă se născu, puţin după asasinarea celui care o cruţase. Printr-un ciudat capriciu al sorţii, mama ei o cruţă la naştere şi puse să fie dusă departe de ea, în partea cea mai retrasă a oraşului tainic. Copila aceasta eram eu… Am fost încredinţată îngrijirilor unei perechi hinduse. Dădaca mă iubea şi mă dezmierda cu aceeaşi dragoste ca şi pe fiul ei Hassim. Am crescut lângă Hassim, împărtăşind jocurile lui, necunoscându-mi adevărata obârşie. Până la vârsta de şaptesprezece ani, nimic nu veni să tulbure viaţa mea calmă, ocrotită de temeinica prietenie a tânărului. Într-o zi, mama mea adoptivă îmi destăinui povestea naşterii mele şi-mi aduse la cunoştinţă că Hanidj-Rao dorea să mă vadă. După atâţia ani de uitare totală, femeia aceasta, născută ca să răspândească răul, îşi aducea aminte de existenţa mea şi dorea să contemple fiinţa pe care o adusese pe lume.

Întrevederea avu loc într-o sală secretă a palatului ei. Mama mea mă chemă lângă ea şi mă privi multă vreme. Intensa curiozitate ce o vădea atitudinea ei se preschimbă puţin într-o expresie de furie. Un licăr de răutate străluci în fundul ochilor ei negri fără ca să-mi fie îngăduit să cunosc motivul acestei mânii subite.

— De acum încolo, îmi spuse ea, vei trăi în palatul acesta. Mulţumeşte acelor care te-au crescut şi vino de locuieşte lângă mine.

Hanidj-Rao era frumoasă; niciodată nu-mi fusese dat să contemplu

o astfel de frumuseţe. Farmecul toamnei ei înfloritoare strălucea de o puternică şi fatală putere de ispită. Ştiinţa cu care ea îşi întreţinea liniile trupului şi ale feţei, îi păstra o tinereţe plină de un farmec irezistibil. Voinţa ei mă frânse prin teama de nebănuit pe care mi-o inspira. Femeia aceasta care era mama mea nu trezi în mine niciun simţământ firesc ci doar o teroare plină de mister şi de spaimă. Mă despărţii de cei care vegheaseră asupra copilăriei mele, ca să mă stabilesc în palatul preotesei lui Tangar-Lang.

Aflai astfel existenţa de nemărturisit a lui Hanidj-Rao. Ea conducea numeroasele ramuri ale sectei sale cu o activitate crudă şi barbară, ea asista la ceremoniile religioase unde sacrificiul uman constituia actul cel mai sfânt. Am cunoscut şi viaţa destrăbălată a acestei femei, care-şi alegea favoriţii în voia capriciului, jertfindu-i Idolului de aramă când nu-i mai plăceau.

Regretam tot mai mult viaţa mea de odinioară. Absenţa lui Hassim mă îndurera la culme. Într-o noapte, în ciuda interzicerii care mi se comunicase, părăsii palatul şi fugii la vechiul meu lăcaş. Hassim plânse de bucurie şi mama mea adoptivă, speriată de acest act de îndrăzneală, mă imploră să mă întorc la închisoarea mea de aur. Totul fu zadarnic: cu toate implorările, refuzam să mă supun acestor sfaturi cuminţi. În cursul acestei nopţi mi se dezvălui adevăratul rost al sectei lui Tangar-Lang.

Speriată de atâta barbarie, m-am hotărât să fug în zori. Hassim avea să mă însoţească şi, amândoi, ne vom duce mai întâi la Ajmir apoi într-un oraş de pe coastă. Din nefericire, dispariţia mea fusese deja descoperită şi o trupă de servitori răscolea Ranjalpurul. Primele cercetări îi aduseră la casa primitoare care mă adăpostea.

Readusă la palat cu Hassim şi cei care avuseseră îndrăzneală să-mi dea azil, am apărut în faţa suveranei din Ranjalpur. Ispăşirea fu cumplită; părinţii mei adoptivi au fost sugrumaţi sub ochii mei, iar eu am fost închinată ca jertfă lui Tangar-Lang. Doar soarta lui Hassim mai rămăsese de pecetluit. Hanidj-Rao porunci să fiu scoasă afară, dorind să rămână singură cu tânărul.

Hassim era frumos; corpul musculos, faţa energică cu trăsături nobile şi regulate îi dau o expresie de tinereţe falnică şi viguroasă. A treia zi după această zi nefastă, veni să mă vadă în taină la închisoarea mea. Era liber şi gardianul meu îl lăsă să pătrundă fără de greutate. Mă

uimea această stare de lucruri şi îi cerui explicaţia Plecă capul şi nu răspunse.

— Trebuie să evadezi foarte repede, spuse el.

— Cu singura condiţie să mă însoţeşti.

— E cu neputinţă, Wastia. Tot ce aş putea face e să te ajut.

— De ce doreşti să rămâi? Nu pot pleca singură.

— Te iubesc, Wastia, dar nu mai sunt demn de tine.

Adevărul îmi apăru în toată oroarea lui: tovarăşul meu de copilărie pentru care nutream un simţământ tandru devenise favoritul lui Hanidj-Rao.

— Iartă-mă, spuse el cu glas scăzut, am ales calea asta ca să-mi păstrez libertatea şi ca să te salvez. Mâine trebuie să fii jertfită lui Tangar-Lang; femeia care te-a născut nu simte pentru tine decât ură. Ea nu poate admite ca tinereţea şi frumuseţea ta să o umbrească pe a ei. Trebuie să pleci în noaptea asta; temnicerul tău va deveni prietenul şi călăuza ta. Îl cunosc de multă vreme şi trădarea lui e plătită, încrede-te în experienţa lui, te va conduce la Ajmir, într-un loc sigur, departe de răzbunarea lui Hanidj-Rao. De acolo te vei duce la Bombay şi vei rămâne ascunsă până ce-oi putea veni şi eu. La revedere pe curând, Wastia.

Nici nu răspunsei acestor ultime cuvinte. Zdrobită de imensitatea nenorocirii mele, îl privii ieşind cu faţa posomorită şi dând paznicului un pumn de bani de aur.

La miezul nopţii, chemarea acestuia din urmă mă smulse din toropeala în care căzusem. Îl urmai fără voinţă şi m-am supus ordinelor lui cu o pasivitate inconştientă. Ne strecurarăm din palat printr-o ieşire subterană şi ajunserăm în junglă. Nişte cai ne aşteptau într-un luminiş, şi, fără a pierde o clipă, pornirăm în galop pe drumul ce ducea la Ajmir.

După câteva zile, oraşul ne apăru şi călăuza mă conduse la o colibă din cartierul hindus.

Stătui acolo două săptămâni, în adăpostul acela bucurându-mă de o siguranţă desăvârşită. Ori de câte ori ieşea, omul care mă adusese la Ajmir se înconjura cu tot felul de măsuri de prevedere ca să nu fie descoperit. Într-o seară, uşa căsuţei se deschise cu violenţă şi el se ivi, clătinându-se, cu trăsăturile chipului descompus de spaimă şi de suferinţă. Făcu câţiva paşi spre mine şi se prăbuşi fără să scoată un

cuvânt: un cuţit îi era împlântat adânc între umeri. Ascunzătoarea noastră fusese descoperită şi prinderea de partea oamenilor lui Hanidj-Rao nu mai era decât o chestie de minute.

Într-adevăr, nici nu avui vreme să mă dezmeticesc din groază şi trei hinduşi năvăliră înăuntru. M-am zbătut, m-am luptat cu disperare până la sosirea d-tale şi am leşinat… Restul îl ştii.

— Cred ce mi-ai povestit, Wastia, dar nu pricep motivele ce te-au făcut să taci atâta vreme.

— Mai întâi m-a împins la această muţenie un egoism firesc. Mă temeam că auzind povestea mea să nu mă alungi de aici de teama primejdiilor ce le aducea după sine găzduirea mea. Mă simţeam în siguranţă sub acoperişul acesta şi ocrotirea d-tale generoasă îmi insufla încredere. Singură pe lume, fără un prieten, găseam o puternică întărire sufletească lângă d-ta. În al doilea rând, speram că adoratorii lui Tangar-Lang nu vor cuteza să atace pe un supus britanic şi că după o vreme, vor renunţa să mai pună mâna pe mine. Asta nu se putea înfăptui decât lăsându-te în necunoştinţă de cauză în privinţa aventurii mele, altfel d-ta, desigur, ai fi căutat să pedepseşti pe cei care te supravegheau, iar ura lor, departe de a se potoli, s-ar fi întors împotriva d-tale.

— Asta-i tot, stărui Startery, nu destul de convins.

Wastia plecă ochii şi vorbi ca într-o şoaptă.

— Nu. Mă temeam că aveai să informezi pe compatrioţii d-tale de aceste întâmplări. Guvernul englez ar fi trimis trupe la Ranjalpur ca să nimicească pe locuitorii ei şi să-i ia în stăpânire comorile.

— Şi ce-ţi păsa, odată ce oamenii aceia sunt duşmani de moarte?

— Poate, dar tot sunt oameni din rasa mea: nu am dreptul să trădez pe ai mei în profitul europenilor.

— Totuşi curge sânge european în vinele d-tale.

— Sunt născută şi am trăit totdeauna pe pământul hindus. În afară de asta, cu toată ticăloşia ei criminală, n-aş putea trăda şi preda călăului, fără să mă înfior pe aceea care m-a născut.

— Şi, mai ai şi prieteni printre locuitorii oraşului mort; măcar pe unul, pe Hassim.

Startery rosti aceste cuvinte cu părere de rău şi-i fu ciudă de asta.

— Hindusul acela tânăr şi frumos, credincios până la dragoste, fiarei de Hanidj-Rao, şi a cărui credinţă te-a salvat pe d-ta, stărui el.

Wastia nu răspunse dar pleoapele semi-închise strecurară o ciudată privire spre cel ce vorbea. Tulburarea lui Startery crescu şi-l făcu să rostească fraza care-i ardea pe buze:

— Îl iubeşti pe Hassim? întrebă el dârz.

Pleoapele se ridicară, sub efectul unei uimiri ce nu o ascundea.

— Nu mai ştim Hassim e foarte departe şi imaginea lui îmi devine tot mai nelămurită.

Startery avu impresia, că o greutate enormă înceta să-i strivească inima. Apucă mâna delicată şi catifelată ca s-o ducă la buze.

— Am să veghez mai atent, murmură el; vai de cei ce te urmăresc!

— Stăpâne, e ceasul să ne retragem.

Startery aruncă o privire furioasă valetului său. Fără a-şi pierde cumpătul, acesta din urmă se îndreptă către uşă şi o ţinu deschisă, poftind pe stăpânul său să treacă pragul.

Mânia tânărului englez se potoli la surâsul amuzat care înflori pe buzele Wastiei.

În seara aceea, Ted, de obicei guraliv, rămase cu gura închisă. Când îşi sfârşi treburile, părăsi pe Startery fără o vorbă. Când să treacă pragul camerei, stăpânul îl luă din scurt.

— Ce înseamnă atitudinea asta?

Ted se uită la stăpânul său cu o tristă expresie de milă. Socotind orice vorbe zadarnice, el înălţă din umeri şi dispăru.

CAPITOLUL 4

Săptămâna următoare n-a fost tulburată de niciun incident: neputinţa părea să descurajeze pe criminali. Orice supraveghere din afară încetă şi un calm îmbucurător luase locul alarmelor din zilele de mai înainte.

Startery îi făcea Wastiei o curte discretă şi gingaşul sentiment ce încolţise în el căpătă în fiecare zi o forţă nouă. Ted obişnuindu-se cu noua situaţie urmărea acest menaj cu un dispreţ suveran.

Într-o zi pe când englezul se afla pe plantaţiile lui mai depărtate de Ajmir, văzu sosind un călăreţ într-un galop turbat Era servitorul hindus însărcinat să-l ajute pe Ted în întreţinerea vilei. Omul sări din şa şi în câteva cuvinte, informă pe european că-i luase foc casa, fără vreo

pricină.

— Şi Wastia? întrebă Startery speriat.

Celălalt înălţă din umeri: habar n-avea.

Fără a pierde o clipită, tânărul englez se aruncă în şaua calului scăldat în spume şi se năpusti pe drumul Ajmirului. Peste o jumătate de oră sosea la locul incendiului. Orice primejdie părea înlăturată iar stricăciunile se arătară destul de neînsemnate, datorită energiei lui Ted care conducea echipa de salvatori care săriseră să-i ajute.

Startery străbătu glonţ grupurile fără a se opri şi se repezi în trâmbele de fum înecăcios care pluteau încă în interiorul casei. Urcă, câte patru trepte deodată, scara care ducea la odăile Wastiei şi rămase împietrit. O dezordine de nedescris domnea în odaia principală. O parte din mobile zăceau răsturnate sau sfărâmate, dovedind că se dăduse o luptă crâncenă şi disperată în acest loc.

— Wastia, strigă el nervos.

Chemările îi rămaseră zadarnice, vocea tinerei indiene nu răspundea.

Descoperi atunci o frânghie groasă, legată de cârligul unei ferestre deschise: dovada asta îi risipi şi ultimele îndoieli. Wastia fusese răpită în toiul incendiului provocat, care atrăgea atenţia protectorilor ei în partea opusă a imobilului. Răpitorii, autorii incendiului, se introduseseră prin escaladare în apartamentul tinerei copile.

Startery se repezi în parc şi-l întrebă pe valet.

— Ted, unde e Wastia? întrebă el cu o înfăţişare rătăcită.

— La ea sus, răspunse asiaticul surprins. Focul neameninţând-o acolo, mi-am zis că e mai bine să rămână sus.

— Wastia a dispărut… răpită de hinduşii lui Hanidj-Rao.

— Nu se poate, era doar aici.

Startery nu auzi, era departe.

Se năpusti prin labirintul de străzi, îndreptându-şi goana spre furnicarul suspect al cartierului hindus. Făcuse vreun sfert de milă şi apoi se opri locului nehotărât încotro s-o apuce.

O mână îi apucă braţul.

— Ce faci tu aici, Ted?

— Am venit să-ţi ajut s-o regăseşti pe Wastia, răspunse Ted gâfâind. Sunt răspunzător de răpirea aceasta, ar fi trebuit să veghez cu mai multă grijă asupra ei.

Până seara cutreierară străzile Ajmirului în toate sensurile, întrebând pe indieni, căutând vreun indiciu asupra direcţiei pe care apucaseră răpitorii. Dar eforturile lor rămaseră fără rezultat iar Wastia de negăsit.

— Vom vesti autorităţile engleze din Ajmir, anunţă europeanul descurajat.

Ted ridică repede capul în semn de dezaprobare.

— Dacă ţii să-ţi regăseşti prietena în viaţă, trebuie să lucrezi în taină, şi să nu dai un caracter oficial cercetărilor noastre. Dacă adoratorii lui Tangar-Lang se simt ameninţaţi, nu vor şovăi s-o facă pe Wastia să dispară, din răzbunare.

— Oare o mai fi trăind în clipa de faţă? murmură tânărul.

— Desigur. Dacă trebuie să moară, asta o să se facă la Ranjalpur unde au s-o ducă zbirii ei.

— Trebuie să plecăm neîntârziat la Ranjalpur.

— Încotro s-o apucăm? Nu cunoaştem situaţia oraşului mort şi căile care duc într-acolo.

— Ranjalpur se află în munţii Aravali: vom răscoli fiecare cotlon, fiecare pantă.

— Şi o să sosim prea târziu, îi tăie vorba scurt Ted.

Startery tăcu, negăsind nicio soluţie imediată.

— Ascultă, stăpâne; complici de-ai lui Hanidj-Rao trebuie să fie destui în Ajmir. O ramură a sectei trebuie să fie pe undeva şi fără îndoială că posedă vreun loc secret de adunare. Trebuie să capturăm pe unul din oamenii aceştia şi să-l facem să vorbească.

Interlocutorul său ridică din umeri; planul acesta i se părea fără izbândă.

— Cum să dăm de adoratorii lui Tangar-Lang?

— Doar cunoaştem semnul sectei: două pumnale cu lamele încrucişate.

— E prea puţin.

— Eu, dimpotrivă, dau mare însemnătate acestui amănunt.

— Nu înţeleg.

— N-are a face: lasă-mă să lucrez singur. Am să plec şi poate o să lipsesc câteva zile. Voi reapare la momentul oportun.

Startery, zdrobit, fu de acord.

CAPITOLUL 5

Era miezul nopţii când Ted porni prin primele ulicioare ale oraşului hindus. În afară de umbrele fugare ale unor întârziaţi suspecţi, totul era pustiu. Se îndreptă spre coliba în care se refugiase Wastia la sosirea ei în Ajmir. După indicaţiile lui Startery, îi fu uşor să găsească fundătura unde se afla locuinţa indigenă.

Ted se târî de-a lungul zidului până la intrarea în colibă, apoi rămase nemişcat, cu urechea la pândă. Satisfăcut fără îndoială de rezultatele iniţiativei sale, împinse încet uşa; neajungând la el niciun zgomot îşi urmă manevra. Deschizătura era acum destul de mare ca să îngăduie unui trup să se furişeze înăuntru, când deodată se auzi un şuier uşor, urmat de o lovitură surdă în tăblia uşii. Un pumnal, azvârlit cu îndemânare se înfundase adânc, la câţiva milimetri de mâna lui. Fără a mai aştepta, Ted se retrase şi se pierdu în întuneric.

Strada redeveni tăcută, apoi, uşa se întredeschise din nou şi o formă umană se furişă afară. Omul aruncă în jurul lui priviri repezi, apoi dispăru în noaptea violetă.

Atunci Ted apăru din nou şi împinse uşa cu o violentă lovitură de picior. Lipindu-se apoi de zidul de pământ bătut, aşteptă rezultatul gestului său. Auzi un geamăt plângăreţ urmat de zgomotul unei mobile răsturnate; un zâmbet îi lumină faţa arămie şi se năpusti în colibă.

— Cine-i acolo, gâfâi o voce sugrumată.

— Un prieten, răspunse el cu ton calm.

În acelaşi timp o fâşie de lumină din lampa electrică străpunse întunericul şi se aşeză asupra unei forme omeneşti alungite pe o rogojină. O faţă pământie în care luceau doi ochi înfrigurаţi apăru în plină lumină.

Omul trebuie să fi făcut eforturi deznădăjduite ca să se ridice căci o tavă cu un ceainic pe ea, şi un taburet, zăceau răsturnate pe jos, lângă ei. Zdrobit de o suferinţă necunoscută, ţintea fascicolul de lumină cu o privire buimacă fără să facă o mişcare.

Ted se îndreptă spre el.

— Fii liniştit, spuse el cu o voce încurajatoare, vin aici cu gânduri bune.

— Cine eşti?

— Un prieten al Wastiei.

— Wastia… De unde o cunoşti?

— Nu eşti d-ta omul care din ordinul lui Hassim, a adus pe fiica lui Hanidj-Rao la Ajmir?

— Ce te priveşte?

— Răspunde deschis.

— Da, eu sunt prietenul lui Hassim.

— Răpitorii fetei ţi-au împlântat un pumnal între umeri şi te-au lăsat întins ca mort. Din fericire, rana d-tale nu era mortală şi eşti pe cale de vindecare.

— De unde ştii asta?

— Atacul care te-a răpus nu a reuşit mulţumită unui european. Eu sunt servitorul lui. Wastia a fost salvată şi a rămas sub ocrotirea noastră până azi. Din nefericire oamenii lui Tangar-Lang i-au descoperit refugiul şi au răpit-o, în ciuda vigilenţei noastre. Asta-i pricina pentru care mă aflu aici.

— Cine ţi-a arătat drumul spre coliba asta?

— Chiar Wastia, povestindu-ne aventurile ei.

— Ce-aş putea face pentru d-ta?

— Trebuie s-o regăsesc pe Wastia înainte de a fi jertfită. Ştiind că coliba asta e a d-tale şi că cunoşti drumurile misterioase ale Ranjalpurului, mă gândisem că voi găsi prin meleagurile astea vreun hindus, cunoscut de-al d-tale, în stare să-mi dea informaţii folositoare. Mărturisesc că pe d-ta nu mă bizuisem, căci Wastia mă încredinţase că erai mort. Am simţit oarecare uimire ascultând de afară convorbirea d-tale cu omul care te îngrijeşte.

— Ce ai de gând să faci?

— Să intru în legătură cu Hassim.

— Eşti nebun!

— Nici decum. Mă bizui pe Hassim ca s-o salvez pe Wastia şi pe d-ta ca să-mi înlesneşti să-l cunosc pe Hassim.

— E cu neputinţă!

— Nu!

— Rana mea îmi interzice orice forţare şi doresc să nu mai fiu amestecat în această afacere care era să mă coste viaţa.

— N-am să împing cruzimea până acolo. Fă-mi numai rost de o călăuză care să mă conducă la Ranjalpur.

— Nu cunosc.

— Haida de! Îţi las toată noaptea ca să te gândeşti; mâine am să vin să-mi dai răspunsul.

Ted stinse lampa şi încăperea recăzu într-un întuneric adânc.

— Vei căpăta cincizeci de lire d-ta şi tot atât şi călăuza dacă primeşte să ne ajute, mai aruncă el o vorbă pe când da să iasă. Gândeşte-te!

Cu aceste cuvinte, dispăru, lăsând pe rănit gândurilor sale.

Zorile aruncau o culoare trandafirie peste piscurile munţilor Aravali, când asiaticul se întoarse la stăpânul său.

— Lipsa ta n-a durat mult, Ted.

— Soarta mi-a fost prielnică.

— Ce-ai aflat?

— Nimic încă, dar am descoperit un om care are să ne ducă la Ranjalpur. Trebuie să ne pregătim de plecare. Mâine vei scoate în vânzare casa asta şi blestemata de plantaţie de ceai.

— Plantaţia reprezintă toată averea mea; nu mă pot despărţi de ea, aşa cu una cu două.

— Plecăm într-o călătorie lungă şi nici nu ştim dacă ne vom mai reîntoarce la Ajmir. Presupune că iniţiativa noastră izbuteşte şi că o smulgem pe Wastia din ghearele călăilor ei; va trebui să fugim foarte repede şi foarte departe; să ajungem la coastă fără întârziere, să părăsim India pentru totdeauna. Cu această singură condiţie vom putea scăpa de urmărirea adversarilor noştri şi să trăim în linişte. Întoarcerea la Ajmir ne-ar costa viaţa.

— Ai dreptate; am să mă descotorosesc de pământurile mele, chiar dacă mai târziu va trebui să regret.

— Nu vei regreta nimic. Comorile sectei lui Tangar-Lang vor fi îndestulătoare ca să ne îmbogăţească mai presus de cele mai nebuneşti speranţe ale noastre.

CAPITOLUL 6

Dimineaţa era pe sfârşite când Ted pătrunse din nou în coliba hindusului. Gazda nu era singură; un tânăr robust şi viguros sta lângă rogojină. Servitorul lui Startery recunoscu în el silueta care se

strecurase în noapte, după ce aruncase în el cu pumnalul.

— Ce hotărâre ai luat? întrebă Ted intrând.

— Primesc.

— Foarte bine. N-are să-ţi pară rău.

Scoase un teanc de bancnote din sân şi-l întinse rănitului.

— Unde se află călăuza mea?

— Iată-l; se numeşte Iacub şi cunoaşte ca şi mine drumurile muntoase.

— Bine. Mâine dimineaţă în zori să fii în faţa casei lui Richard Startery, cu calul şi cu armele tale. Vei căpăta jumătate de plată la plecare iar cealaltă la Ranjalpur.

Hindusul se înclină şi făgădui că va fi punctual.

Ted era gata să păşească pragul când se întoarse cu paşi înceţi spre cei doi bărbaţi.

— Ia spune-mi, Iacub: este adevărat că Hanidj-Rao posedă cele mai mari bogăţii ale Indiei?

— Averea ei nu se poate măsura, răspunse tânăra călăuză. Subteranele palatului şi templele Ranjalpurului sunt înţesate de giuvaeruri milenare ale brahmanilor Indiei antice. Nicio putere nu se poate asemăna cu a ei.

— Şi care este destinaţia acestei averi fabuloase?

— Trebuie s-o ajute pe Hanidj-Rao să cucerească India. La momentul oportun, aurul acesta va servi la înarmarea poporului ei împotriva dominaţiei străine şi să facă să triumfe religia lui Tangar-Lang.

— Oare femeia aceasta nu se teme de trădare?

— Cei care au avut nenorocirea s-o trădeze pier sub răzbunarea ei neîndurătoare. Cum află un străin taina oraşului mort, preoteasa zeului crunt este informată de către spionii ei care mişună prin toate oraşele: imprudentul plăteşte cu viaţa îndrăzneala lui.

— O soartă asemănătoare îţi este deci hărăzită.

— Da

Siguranţa care se desprindea din răspunsul acesta scurt îl impresionă.

— Dar tu, de ce o trădezi pe Hanidj-Rao?

— Eu nu trădez: eu nu răzbun decât încercarea de omor a cărei victimă a fost omul acesta care e tatăl meu. În afară de asta posed la

Ranjalpur un prieten atotputernic; el mă va ocroti orice s-ar întâmpla.

— Cine-i prietenul acesta influent?

— Hassim.

Ted tresări.

— Nu ştiam că Hassim ar avea atâta autoritate asupra suveranei oraşului mort

— El domneşte ca stăpân asupra inimii lui Hanidj-Rao. Prin frumuseţea şi fineţea spiritului său a ştiut să cucerească pe femeia aceasta fără de simţire şi crudă peste măsură. De aceea ea vrea să-şi suprime fiica: o gelozie feroce o chinuie căci cunoaşte dragostea favoritului ei pentru Wastia.

— Îţi mulţumesc; stăpânul meu îţi va fi recunoscător de informaţiile astea, spuse el. Aşadar, pe curând.

Se întoarse la locuinţa lui Startery. Acesta din urmă nu se întoarse decât foarte târziu ocupat cu lichidarea situaţiei sale la Ajmir. Ted îl puse la curent cu cele ce vorbise cu hindusul stăruind mai ales asupra importanţei bogăţiilor lui Hanidj-Rao. Startery ascultă cu gândul aiurea această parte a povestirii, dar inima i se strânse când auzi reamintindu-i-se tandrul sentiment al lui Hassim pentru tânăra fată.

Amănuntul acesta nu scăpă ochiului pătrunzător al lui Ted.

— Sunt fericit de călătoria asta, stăpâne, căci dacă scăpăm teferi din aventură, vom trage foloase materiale mult mai sigure decât ţinta himerică pe care tu o urmăreşti.

— O iubesc pe Wastia.

— Ştiu prea bine. Ce e mai ciudat e că tu nu cunoşti de fel simţămintele femeii acesteia faţă de tine… Ciudată făptură, care e în stare să-şi împartă inima între Hassim şi tine.

— Hassim s-a şters din inimă de când cu…

— Cine ştie?

*

La răsăritul soarelui, Iacub intra în parc. Cei doi bărbaţi erau gata, cu caii înşeuaţi. Călătorii străbătură Ajmirul adormit şi se repeziră în galop prin câmpia imensă acoperită de lanuri de grâu şi de arbuşti de ceai. Răsăritul rumen pălea sub primele raze ale astrului şi doar masivitatea impunătoare a munţilor Aravali întuneca orizontul îndepărtat cu înălţimile lor gigantice.

Atinseră primele înălţimi pe la sfârşitul după-amiezii. Priveliştea se

schimbă fără tranziţii: jungla apăru ostilă, ameninţătoare, ridicându-şi din toate părţile arborii uriaşi şi reţelele ierburilor înalte, de nepătruns. Seara cobora, cei trei bărbaţi îşi aranjară campamentul pe un vast platou pietros unde vegetaţia mai rărită oferea ici şi colo luminişuri vaste.

Startery îşi petrecu prima noapte în sânul pădurii tropicale. Răcnetele fiarelor mari pornite după vânat, miile de zgomote nocturne ale naturii sălbatice treziră în el o lume de senzaţii necunoscute. Chemarea misterioasă a singurătăţilor îl făcu să uite o clipă spaima pricinuită de dispariţia Wastiei. Englezul preluase prima veghe: întins lângă foc, contempla cu încântare flăcările luminoase urcând în noaptea răcoroasă şi înmiresmată. Când Ted veni să-l înlocuiască, mai rămase multă vreme lângă valetul lui să soarbă fascinanta bogăţie de viaţă arzătoare pe care o etala jungla misterioasă şi senină.

Iacub îi trezi în zori de zi şi se afundară în adâncimile naturii virgine. Adesea poteci noi întretăiau pe cele pe care le urmau; uneori acestea se ştergeau cu totul când o întindere stearpă şi stâncoasă înlocuia vegetaţia bogată. Startery admira agerimea lui Iacub, care înainta fără şovăială printre stâncile pleşuve sau prin reţeaua de poteci încâlcite. În ciuda acestor obstacole, hindusul ştia să recunoască sau să regăsească calea cea bună.

Din ziua a treia mersul anevoios deveni chinuitor. Trecerea cailor peste râpi primejdioase şi peste pantele repezi devenea din ce în ce mai cu neputinţă.

— Vom face un uşor înconjur, spuse Iacub, ca să ne lăsăm caii în paza unui om care trăieşte singur în mijlocul munţilor. Ne vom petrece şi noaptea sub acoperişul colibei sale.

— De unde-l cunoşti tu pe acest pustnic?

— E un adorator al lui Tangar-Lang, care s-a refugiat în singurătatea lui. Călătorii cetăţii misterioase îi fac mai întotdeauna vizite; ştiu că găsesc la el ospitalitate în schimbul câtorva monede de aramă sau a unei bucăţi de stofă de culoare vie.

— Dacă omul acesta este devotat sectei, ne-ar incomoda cu întrebări care ne-ar pune în încurcătură.

— Am să-l conving că sunteţi nişte noi credincioşi chemaţi la Ranjalpur de către Hanidj-Rao. Prezenţa mea va fi, de altfel deajuns ca să inspire încredere.

Startery nu avu nicio obiecţie.

Noaptea căzuse deabinelea când ajunseră la coliba pustnicului. Hindusul prea puţin vorbăreţ şi cu totul absorbit în rugăciunile lui pentru Tangar-Lang, le oferi o ospitalitate indiferentă şi nici nu întrebă măcar de ţinta călătoriei lor. Iacub descoperindu-şi antebraţul îşi arătase tatuajul, emblema sectei, şi semnul acesta a fost deajuns bătrânului.

Părăsindu-şi caii, reluară drumul munţilor, chiar în dimineaţa următoare. După ce stabiliră campamentul de seară, Iacub vesti pe cei doi tovarăşi ai săi că vor ajunge a doua zi la Ranjalpur. Călăuza pregăti apoi de cină şi rămase de veghe.

Startery şi Ted se înfăşurară în păturile lor mai devreme ca de obicei; o istovire de neînvins pusese stăpânire pe ei în ciuda eforturilor lor, oboseala apăsa greu pe membrele lor ca frânte de marşurile istovitoare în munţi. Iacub, chircit la o mică distanţă, contempla somnul lor cu un ochi ironic în care licărea o flacără ciudată. Rămase nemişcat un moment apoi se îndreptă spre cele două trupuri lungite. Scuturându-le cu o mână brutală încercă să le trezească în câteva rânduri. Totul era zadarnic. Călătorii păreau cufundaţi într-un somn adânc. Hindusul se ridică; flăcările focului îi luminară faţa bronzată pe care juca un zâmbet de triumf. Aruncă în flăcări ultimele resturi ale mâncărurilor care se mai aflau în taberele de campament, distrugând astfel urmele doctoriei adormitoare cu care fuseseră îmbibate alimentele celor doi bărbaţi. Apoi, după ce-şi cercetă încărcătorul pistolului, dispăru în întunericul misterios al junglei nocturne.

Focul slăbi progresiv; curând nu mai rămase decât un morman de jar, fremătând sub adierea vântului răcoros de seară. Ted se agită şi întredeschise pleoapele avu viziunea vagă şi înfricoşătoare a focului stins pe trei sferturi, apoi căzu din nou în inconştienţă.

CAPITOLUL 7

Soarele era de mult sus la orizont când Startery ieşi din toropeala lui. Gura uscată îi era plină de un gust amar şi scârbos. Se ridică cu greu în picioare şi fu uluit de lumina orbitoare a soarelui care se filtra prin frunziş. Primul amănunt care-i izbi privirile fu trupul întins al lui

Ted: se plecă şi-l trezi.

Ted deschizând ochii fu atât de surprins ca şi el.

— De ce ne lasă Iacub să dormim atât de târziu? spuse el.

Startery căută din ochi pe ghid. Făcu un pas înapoi şi rămase mut de uimire. La douăzeci de paşi de campament, doi bărbaţi nemişcaţi, rezemaţi de trunchiul unui cryptogam uriaş, priveau pe călători cu un aer batjocoritor. Unul din ei era Iacub, iar celălalt un hindus cu un turban de mătase pe cap, cu arme de o mare bogăţie şi îmbrăcat în haine pompoase. Necunoscutul părea tânăr, trăsăturile sale fine, ochii lui negri şi vii, dădeau fizionomiei sale un caracter energic şi aspru. O nobleţe semeaţă se desprindea din fiinţa sa. Pe turban, o agrafă de aur încrustată cu diamante înfăţişa două pumnale cu lamele încrucişate.

Înaintă spre Startery cu un mers mlădios şi sigur.

— Eu sunt Hassim! rosti el scurt

Vocea clară şi tăioasă nu exprima nicio bunăvoinţă. Startery rămase câteva minute fără ca să vorbească, apoi o furie de neînţeles puse stăpânire pe el.

— Nu speram să te întâlnesc, mormăi el. Văd că m-am înşelat în ceea ce priveşte încrederea în persoana lui Iacub. Această călăuză blestemată ne-a trădat…

— Lasă-l pe Iacub în pace, n-a făcut nimic rău.

— L-am plătit pe omul acesta ca să ne conducă şi nu să trădeze.

— Te-a dus de-a dreptul la ţintă; doar o leghe te mai desparte de Ranjalpur. Socoteşte-te satisfăcut şi plăteşte-i a doua parte a angajamentului; şi-l merită.

— Îi voi acorda chiar şi o răsplată suplimentară, iat-o!

Se repezi asupra ghidului şi îi zdrobi faţa cu o zdravănă lovitură de pumn. Pe când victima lui se rostogolea, el fu cuprins de două braţe viguroase şi aruncat la pământ cu brutalitate. Un genunchi nervos îi sfărâmă pieptul şi vârful unui pumnal îi atinse gâtlejul. Hassim, cu trăsăturile descompuse de furie sta aplecat asupra lui.

— Ai merita să te omor ca pe un animal spurcat, după gestul ăsta de cruzime inutilă.

Englezul deveni pământiu sub povara insultei.

— Ce mai aştepţi ca să îndeplineşti ameninţarea! mormăi el. Trădătorul acesta merita o lecţie şi n-am să-ţi dau socoteală. Hai! Apasă! Înfige pumnalul acesta atât de bogat împodobit. Fără îndoială

vreun dar al frumoasei Hanidj-Rao, mama Wastiei.

— Bine dacă aşa vrei! rânji celălalt a cărui piele bronzată deveni măslinie. Cu un gest brusc, ridică mâna ca să lovească.

O detunătură scurtă răsună; arma smulsă dintre degetele lui zbură departe.

Startery izbucni într-un hohot de râs şi se ridică dintr-un salt.

— Prietenul meu Ted e un trăgător de prima mână, spuse el. Îmi pare rău că nu ţi-a ţintit ţeasta în locul pumnalului; glontele ar fi fost plasat mai bine.

Căută pe servitor din ochi: dispăruse, ascuns pe după ierburi se pregătea să intervină pentru a doua oară.

— Acum să stăm de vorbă, spuse el lui Hassim, sunt dispus să te ascult.

Hassim nu-i răspunse, dar îi aruncă o plivire plină de ură.

— Presupun că acest… cinstit Iacub ţi-a dezvăluit ţinta vizitei noastre şi ţi-a spus povestea Wastiei.

— Nu rosti niciodată numele acesta în faţa mea, spuse Hassim cu glas tăios.

— Nu intră în obiceiurile mele să mă supun ordinelor unui om de culoare. În afară de asta ţi-aş putea formula aceeaşi interzicere. Ar exprima adevăratele mele sentimente faţă de Wastia şi de d-ta. Îmi displace să aud numele acestei fete în gura d-tale.

Hassim duse mâna spre tocul de piele în care-şi avea pistolul; un glonte îi şuieră pe la ureche, oprindu-i gestul scurt.

Startery zâmbi.

— Atâta vreme cât Ted va supraveghea această convorbire, îţi va fi cu neputinţă să mă omori.

Un timp de tăcere urmă după fraza aceasta.

— Haide să lăsăm hărţuielile. Unde se află Wastia?

— Chiar dacă aş şti nu ţi-aş spune nimic.

— Rău ai face. Răspunsul d-tale îmi e deajuns totuşi; ştiu acum că Wastia a fost adusă aici în taină şi că Hanidj-Rao nu te-a informat de asta. Pentru moment nu ne eşti de niciun folos.

— Gândeai că vei găsi în mine un amic devotat sau un servitor credincios? rânji celălalt

— Ascultă, Hassim: Wastia e în primejdie de moarte, înainte de toate trebuie salvată; vom reglementa după aceea, şi fără ajutorul

nimănui, diferendul dintre noi. Unul din noi doi trebuie să dispară, dar nu înainte ca Wastia să fie în afara oricărei primejdii.

— Niciodată nu voi primi o astfel de colaborare: sunt destul de puternic ca să o salvez fără ajutorul nimănui. Cunosc palatul în cele mai mici amănunte ale lui şi mă pot bizui pe prieteni siguri printre cei care locuiesc acolo. D-ta, d-ta eşti însă o pradă a morţii; am să pun să te închidă şi să fii sugrumat de către călăii lui Hanidj-Rao.

Startery se întrebă dacă n-ar trebui să-şi răpună rivalul sau să-i lase viaţa. Propriile cuvinte ale favoritului împiedicară un gest ucigător. Cu toată ura lui, trebuia să-l lase să trăiască fiindcă, pentru moment, el reprezenta pe singurul om în stare să protejeze de fapt pe Wastia.

— Pleacă, mormăi el: dispari. Am să găsesc eu singur drumul spre Ranjalpur. Mai târziu, când momentul va fi prielnic am să te omor ca pe o fiară răufăcătoare.

— Frânghia de mătase îţi va zdrobi grumazul înainte ca dorinţa aceasta să ţi se fi împlinit, ripostă Hassim dispărând în tufiş.

Ted se apropie atunci de stăpânul său.

— Încă n-am pus piciorul în Ranjalpur şi iată că şi avem împotriva noastră doi duşmani de moarte: Hassim şi Iacub.

— Ce ne pasă, vom birui!

— Ce ai de gând să faci acum?

— Să ajung cât mai curând la Ranjalpur.

— Să ne apropiem de oraş, dar să nu intrăm în el până ce nu s-a lăsat noaptea spuse prudent tânărul.

— Vom lua deciziile la faţa locului: la drum!

— Ce facem cu ăsta?

Cu un gest arătă pe Iacub care-şi revenea în fire sub muşcătura insectelor ce-i devorau obrazul însângerat.

— Să se descurce singur, spuse englezul pornind pe cărarea cea îngustă.

— Dă-i cele douăzeci de lire: banii nu ne mai sunt de niciun folos şi Iacub, oricum ne-a condus la ţintă.

Englezul făcu cale întoarsă şi aruncă la picioarele victimei sale un pachet de bancnote.

Satisfăcut de acest gest, Ted îşi urmă stăpânul în junglă.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 1

Luna apărea din haosul întunecat al piscurilor munţilor Aravali când Startery şi Ted se hotărâră să pătrundă în Ranjalpur. De pe înălţimea unde se aflau, îmbrăţişau cu privirea toată întinderea oraşului mort.

Situat în fundul unei văi închise într-un brâu de munţi acoperiţi de junglă, ruinele cetăţii vechi de mii de ani se vedeau ca printr-un văl imaterial, în care negura străvezie a nopţii calde se amesteca vag cu paloarea lunii. Trunchiuri de coloane frânte, bucăţi largi de ziduri şi frontoane de palate, îşi lungeau umbrele nemăsurate pe mormanele de pietre sculptate care acopereau locul. Terasele în etaje ale templelor antice se îmbibau de lumina lină a zeiţei umbrelor. O tăcere absolută plutea pe cetatea moartă şi numai concertul veşnic al junglei nocturne se revărsa până la adăpostul de pe înălţime unde stăteau călătorii.

— Ia te uită, stăpâne, luceşte o lumină pe terasa templului acela.

Cu braţul întins, Ted arăta un edificiu impozant, construit în fundul cetăţii. Asiaticul identificase fără şovăire o construcţie religioasă bazându-se pe arhitectura masivă a ei şi a rândurilor de colonade care susţineau terasele. Pe platforma inferioară, flacăra luminoasă a unei torţe sfâşia întunericul.

Atenţia celor doi bărbaţi se opri asupra acestei lumini mişcătoare. Curând alte flăcări se iviră şi parcurseră această parte a templului, înşirate ca într-un convoi. Sunetul unui cânt îndepărtat răzbi până la Startery apoi, una câte una, ciudatele lumini dispărură.

— O ceremonie religioasă, conchise Ted.

— Fără îndoială în onoarea lui Tangar-Lang, adăugă englezul înfiorându-se. Am putea să ne dăm poate mai bine seama mai de aproape.

— Haidem.

Furişându-se printre ierburile uriaşe, cei doi bărbaţi se îndreptară

spre Ranjalpur. Ajunseră la primele ruine fără vreo piedică şi porniră pe drumurile pe jumătate înfundate care duceau spre partea de apus a oraşului. După ce trecură de jumătatea oraşului, o luară pe o alee largă mărginită pe amândouă părţile de tufişuri cu flori de culoare sângerie. Urmându-şi drumul, nu trecu multă vreme şi observară în faţa lor silueta majestuoasă a templului hindus.

— Ne apropiem, şopti Ted.

După zece minute se opriră în umbra boschetelor, în faţa ascunzătoarei lor, siluete forfoteau pe dinaintea enormei clădiri.

Templul ocupa centrul unei imense pieţe poligonale, pardosită toată cu lespezi. Coloane gigantice de marmură susţineau frontoanele cu bizare sculpturi antice. Nenumăratele statui de forme monstruoase păreau că ţâşnesc din piatră ca să se arunce în negura întunecimii. Strălucirea razelor lunare îneca într-un joc de umbre şi lumini feţele schimonosite şi trupurile hidoase.

Intrarea principală a templului era populată de hinduşi tăcuţi şi nemişcaţi.

— Cu neputinţă de pătruns pe uşa asta, mormăi Startery.

Ocoliră templul cu multă grijă şi-şi dădură seama că pe oricare parte era tot atât de cu neputinţă de intrat. Indieni, împrăştiaţi în umbră vegheau asupra sanctuarului.

— O să atacăm santinela cea mai apropiată, hotărî Startery.

Automatul lui îi licărea în mână şi, încordându-şi trupul înainte, se pregăti să treacă zona pustie care-l despărţea de obiectivul lui. Ted îl reţinu cu autoritate.

— E o nebunie, stăpâne: detunătura armei o să asmută împotriva noastră hoarda servitorilor lui Hanidj-Rao. Suntem prea aproape de ţintă ca să compromitem atât de nebuneşte rezultatele călătoriei noastre.

— Un motiv în plus de a nu ne da înapoi. Trebuie să pătrundem în templul acesta: evenimente interesante trebuie să se desfăşoare acolo devreme ce intrările îi sunt păzite cu atâta străşnicie.

— Lasă-mă să lucrez singur, dar să rămânem tăcuţi până ce o apune luna.

Cu părere de rău, Startery puse la loc arma în tocul ei şi rămase nemişcat

Hazardul îi favorizează: nori deşi apărură împinşi de un vânt iute şi

acoperiră luna. Ted se aruncă cu faţa la pământ apoi, favorizat de întuneric, se târî în tăcere spre zidul templului. Curând se contopi cu întunericul şi Startery îl pierdu din vedere.

Zece minute se scurseră; sudori de groază îmbrobonară fruntea şi tâmplele europeanului. Absenţa lui Ted se prelungea, tăcerea de moarte care plana asupra Ranjalpurului îi deveni de nesuferit. Deodată, tresări văzând o umbră ridicându-se în faţa lui.

— S-a făcut, stăpâne; drumul e liber.

În câteva salturi ajunseră la picioarele sanctuarului. Pe locul paznicului hindus, o formă omenească zăcea pe pământ, scăldată într-o băltoacă de culoare cafenie. Ted merse dealungul zidului examinându-l cu băgare de seamă. După câţiva paşi rămase nemişcat şi-i arătă lui Startery un contrafort dărăpănat proptitor al zidului. Tovarăşul său încuviinţă din cap şi începură să escaladeze neregularităţile zidului.

Ajunşi pe culme se căţărară pe o platformă cu lespezi de marmură care suporta în centrul ei al doilea etaj al palatului piramidal. Neapărând nicio fiinţă umană se îndreptară spre masa cenuşie a acestui sanctuar superior. De fiecare parte a intrării două statui gigantice rânjeau fioros; înfăţişau fără îndoială o zeitate a beznelor, căci hidoşia lor avea o expresie de o răutate cruntă.

— Nu ştiu ce idoli or fi înfăţişând acestea, dar nu m-aş mira să fie chiar Tangar-Lang.

— Urcară tiptil treptele unei scări de marmură şi, cu sfială, împinseră canatul unei uşi ciudat sculptate. O vastă galerie se prelungea dinaintea lor; fitiluri de câlţ muiate în uleiuri parfumate ardeau în nişte căuşi de fildeş. Draperii preţioase acopereau pereţii şi blănuri mari de fiare erau aşternute pe pardoseală. Un dublu şir de statui de marmură, de-a lungul pereţilor laterali, îşi holbau ochii goi şi fără expresie asupra îndrăzneţilor străini pătrunşi în sanctuarul lor.

Cei doi tineri o luară înainte pe galerie. Teama de a fi descoperiţi îi făcea să lucreze repede: ştiau că nicio şansă de salvare nu le mai rămânea dacă erau surprinşi. După două sute de paşi, galeria se desfăcea în trei ganguri la fel. Numai cel din mijloc se ridica într-o pantă destul de repede. Ted o porni cu hotărâre pe calea aceasta.

— De ce alegi gangul acesta?

— Celelalte nu ştim unde ne duc, pe câte vreme ăsta ne apropie de bolta de sus.

O scară se ivi într-adevăr în curând, adeverind spusele asiaticului priceput. O urcară şi ajunseră pe o galerie circulară înconjurând locul gol. O lumină albăstrie urca din golul adânc de dedesubt iar vapori de tămâie pluteau prin aer. Cântece religioase ajunseră la urechile celor doi bărbaţi, întretăiate de răcnete şi ţipete ascuţite. Ted făcu un semn stăpânului său şi se târâră până la marginea prăpastiei.

O privelişte nemaipomenită îi umplu de uimire şi de groază.

Dominau o sală imensă, ocupată de vreo sută de băştinaşi. În fund o statuie drăcească de aramă, vărsa flăcări ca dintr-un cuptor din gura larg deschisă.

— Tangar-Lang, şopti Ted arătând idolul uriaş.

Se produse o mişcare în mulţimea pestriţă a credincioşilor. Făcură între ei un drum deschis, iar negrii se iviră târând un om care urla ca nebun de groază. Acesta fu îmbrâncit în faţa zeului crud şi silit să se încovoaie până la pământ. O formă omenească, înfăşurată toată în mătase roşie şi cu capul acoperit într-un văl de aceeaşi culoare, părăsi un fel de tron pe care şedea şi veni să se închine în faţa idolului. Păru că rosteşte o ciudată rugăciune, apoi dădu o poruncă celor patru negri. Ridicând victima deasupra capetelor, urcară treptele unei estrade de marmură şi cu o balansare cadenţată a braţelor lor puternice, o repeziră în gura înflăcărată a lui Tangar-Lang.

Un urlet de agonie umplu sala, acoperit numaidecât de strigătele frenetice ale adunării. Forma învăluită în purpură îşi descoperi capul de voalul roşu care-i masca adevărata personalitate.

Hanidj-Rao, suverana Ranjalpurului, marea Preoteasă a cultului sângeros a lui Tangar-Lang, apăru lui Startery în toată strălucirea radioasei ei frumuseţi.

Era înveşmântată într-un bogat costum aducând cu al femeilor indiene de înalt rang. Broderii de aur împodobeau scurtul laibăr care-i strângea talia şi şerpuiau şi dealungul stofei şalvarilor de mătase închişi la glezne. Un turban, din care se înălţa o egretă prinsă cu un briliant enorm, lăsa să se ghicească spre ceafă un bogat val de păr castaniu ondulat. Un farmec pătrunzător şi subtil emana din chipul sculptural de o nuanţă aurie a acestei femei măreţe; o seducţie perversă ţâşnea din ochii întunecoşi pe care grelele pleoape cu gene răsfrânte îi mascau, când se plecau, cu un val de senzualitate. Buzele purpurii cu desenul delicat fremătau pe o dantură lucitoare: nările se dilatau ca să

aspire cu o voluptate sălbatecă plăcerile sacrificiului omenesc. Hanidj-Rao îşi amesteca cântările şi strigătele cu ale poporului său: când întoarsă spre el, când spre idol, o exaltare delirantă îi călăuzea gesturile.

Deodată, urcându-se iar pe tronul ei, lovi de câteva ori într-un gong atârnat la îndemâna ei. O tăcere absolută pluti peste cei de faţă. Preoteasa lui Tangar-Lang aţinti spre fundul sălii o privire scăpărând de ură, pieptul i se ridica în răsuflări pripite sub tortul fin de mătase. Hinduşii îşi încovoiau fruntea şi, pe piedestalul său, zeul monstruos continua să arunce văpăi. Sub bolta sanctuarului, Richard Startery, nevăzut, nu-şi dezlipea privirile de tronul unde şedea Hanidj-Rao; Ted neclintit aştepta.

CAPITOLUL 2

Canaturile mari ale unei porţi înalte şi ferecate se deschiseră încet în fundul templului. Doi negri se iviră de o parte şi alta a unei făpturi gingaşe, drapată într-o lungă tunică albă. Suverana Ranjalpurului se ridică în picioare, mulţimea hinduşilor se deschise la trecerea grupului negru şi alb.

Startery se ridică pe jumătate şi cât pe aci să scape un strigăt de groază. Mâna energică a lui Ted îl constrânse la linişte.

— Wastia, bâigui el, îngălbenit.

Ted nu răspunse, ci întorcându-şi privirea de la partea de jos a templului, şi-o fixă atent pe partea opusă a galeriei unde se găseau ei.

— Au s-o sacrifice, gâfâi Startery, trebuie să lucrăm fără zăbavă; să deschidem focul împotriva călăilor.

— Nu, stăpâne, altcineva se va însărcina cu treaba asta; să fim gata să-l ajutăm.

— Ce vrei să spui?

— Priveşte, nu suntem singuri aici.

Startery desluşi o siluetă, ascunsă în umbră, care se pleca asupra golului.

— Hassim, murmură el, buimăcit.

— Chiar el. Cred că vrea so salveze pe Wastia.

Copila, leşinând aproape şi susţinută de cei doi temniceri negri

ajunsese la tronul lui Hanidj-Rao. Timp de câteva minute, mama şi fiica se priviră fără a spune un cuvânt. Faţa uneia exprima o ură neîmblânzită, ochii celeilalte o teroare deznădăjduită. Brusc, preoteasa întinse mâinile peste capul Wastiei şi rosti formula care o închina lui Tangar-Lang. Wastia, într-o pornire supremă se aruncă la picioarele mamei ei ca să-i implore îndurare. Hanidj-Rao, se întoarse poruncind negrilor să-şi îndeplinească fioroasa datorie.

Ca să acopere ţipetele victimei, credincioşii intonară cântece sfinte ce preamăreau pe zeul lor. O agitaţie frenetică îi covârşea tot mai mult în faţa acestei privelişti şi templul se umplu de concertul sălbatecelor imnuri religioase. Deodată, strigătele de bucurie sângeroasă se transformară în exclamaţii de groază; cei doi negri ce ţineau pe Wastia se prăbuşiseră pe treptele estradei de marmură.

În zgomotul de nedescris, nimeni nu auzise detunăturile scurte ale revolverului lui Hassim.

Startery şi Ted care pândeau pe tânărul indian, erau singurii care ştiau cine era autorul dublei execuţii.

Hanidj-Rao, ameninţătoare, merse spre cele două corpuri şi fu uluită descoperind sfâşieturile gloanţelor. Cercetă grupul fanaticilor ei cu ochi bănuitori.

— Cine a tras? întrebă ea cu o voce tare.

Nici-un glas nu răspunse.

În momentul acela, la treizeci de metri deasupra ei, Hassim descoperi prezenţa lui Startery. Surprins mai întâi, îşi recăpătă repede sângele rece şi veni la ei cu pumnalul în mână.

Atitudinea lui arăta o furie oarbă şi pe chipul lui zvâcnea ură şi crimă. La trei paşi de el, englezul, scoţându-şi revolverul îi porunci să nu mai înainteze.

— Cine v-a condus aici? întrebă hindusul pe un ton crunt.

— N-am poftă să răspund întrebărilor tale.

— Ia seama: eu sunt stăpânul în templul acesta după Hanidj-Rao.

— Autoritatea ta s-ar clătina rău dacă ea ar cunoaşte modul cum o slujeşti.

— Hanidj-Rao n-are să ştie niciodată cine a tras.

— Afară numai dacă n-o să-i spunem noi.

Hassim, aplecându-se atunci asupra prăpastiei, privi cu o bucurie diabolică scena ce se desfăşura. Hanidj-Rao, în culmea furiei, se răstea

la oamenii ei.

— Cel care a lovit pe sacrificatorii lui Tangar-Lang se găseşte printre voi: să iasă din rânduri şi să vină să-şi ispăşească crima, de nu, veţi muri toţi. Victima nu va scăpa de soarta ce o merită şi nimic n-o să poată opri sentinţa asta… Haide! Trădătorul să aibă îndrăzneala să se denunţe.

Hassim scoase un strigăt ascuţit apoi, fără să-i lase lui Startery timpul să intervină, atrase atenţia hinduşilor asupra lui.

— Ucigaşul e ascuns aici: l-am descoperit, e un alb, venit să surprindă secretele noastre. Un duşman al rasei noastre…

Nu putu sfârşi vorba, Richard Startery îi sfărâmase ţeasta cu două cartuşe din automatul său. Frumosul hindus se clătină o clipă pe marginea prăpastiei, apoi se rostogoli în vid şi veni să se zdrobească la picioarele adoratorilor lui Tangar-Lang, prostiţi de uimire.

Rezultatul nu se lăsă aşteptat: un cor de răcnete întâmpină această execuţie şi ceata se năpusti din sanctuar, spre partea de sus a templului.

— Ted, suntem pierduţi.

— Cred şi eu, stăpâne.

— Nu ne mai rămâne decât să ne apărăm până la ultimul plumb.

Tânărul servitor aprobă şi o luă de-a lungul galeriei, examinând coloanele ce o susţineau. Jos, Wastia, înnebunită, rămase singură lângă idolul drăcesc şi lângă cele trei cadavre; chiar şi Hanidj-Rao dispăruse.

Vuietul goanei asaltatorilor ajungea deja la urechile celor doi bărbaţi; îşi pregătiră armele şi aşteptară cu mâna pe trăgaci. Când întâiul hindus se arătă, Ted îl doborî cu un singur glonte; alţii trei avură aceeaşi soartă la interval de câteva secunde. Singurul avantaj care favoriza pe asediaţi sta în îngustimea intrării galeriei: inamicii lor, siliţi să se prezinte unul câte unul, cădeau fără greş sub proiectilele lor. Erau asiguraţi de izbândă câtă vreme avea să le ţină provizia de cartuşe.

Doi hinduşi mai încercară să treacă şi fură seceraţi în plin avânt de plumbii lui Startery.

Se făcu atunci un timp tăcere şi armistiţiu, apoi se înălţă un murmur uimit şi un freamăt, la puţină distanţă. Un pas hotărât şi uşor răsună pe lespezile culoarului şi silueta zveltă a lui Hanidj-Rao apăru în încadrarea intrării. Ted ridică revolverul: cu un gest iute stăpânul său îi aplecă în jos braţul.

— Nu se omoară o femeie dezarmată, murmură el.

Hanidj-Rao înaintă singură în penumbra albăstruie a sălii. Se apropie de Startery până îl atinse aproape şi îl privi îndelung în tăcere. El simţi pe obrazul său mângâierea călduţă a răsuflării ei parfumate; răspunse la privirea duşmancei sale cu o flacără ciudată în fundul pupilelor.

Hanidj-Rao era o europeană din Sud judecând după frumuseţea caldă şi văpaia ochilor ei negri. Vara vieţii ei o împodobea cu farmecul vrăjit al femeilor cărora anii încă nu le-au adus atingerea şi care conservă splendoarea tinereţii lor. Startery se îndoia acum că ea era aceea care condamna la cele mai crunte chinuri şi care asasina cu sânge rece.

Tăcută, ea urmărea efectele înrâuririi ei asupra tânărului bărbat. Deodată, un râs ironic şi uşor răsună ca un tril scurt de pe buzele ei: Englezul fu doborât şi legat de doi hinduşi care se strecuraseră spre el fără ştirea lui. El încercă în zadar să se smulgă şi căută pe Ted cu o privire disperată: Ted dispăruse. Îşi părăsise el stăpânul în voia sorţii?

Indienii duseră pe Startery de-a lungul galeriei întunecoase, pe când Hanidj-Rao se înapoia în sala de sacrificii.

Un strigăt de mânie, un răget de fiară aproape, îi scăpă: Wastia rămasă singură, în timpul prinderii europeanului, nu mai era acolo.

Preoteasa lui Tangar-Lang îşi adună grabnic servitorii, porunci să se răscolească templul şi s-o aducă înapoi pe fugară, moartă sau vie.

CAPITOLUL 3

Startery îşi aştepta osânda şi execuţia, într-o temniţă subpământeană. Cu niciun preţ nu voia să piară în flăcări: când va veni ceasul groaznic şi fatal, va opune o astfel de împotrivire călăilor săi încât aceştia vor fi siliţi să-l ucidă pe loc înainte de a-l putea da pradă Idolului.

Doi hinduşi înarmaţi îl păzeau noaptea şi ziua în închisoare; prezenţa lor îi deveni atât de nesuportat astfel că primi cu satisfacţie pe cei patru negri uriaşi care veniră să-l ia.

— Uf! Peste câteva minute, totul se va sfârşi, îşi murmură el printre dinţi.

Urmă apoi pe paznici şi constată cu mulţumire că i se lăsa libertatea

mişcărilor. O uimire de nedescris îl cuprinse când i se legă peste ochi o bucată de mătase. Se gândi numaidecât că nu e de fel obiceiul să se ia asemenea precauţiuni zadarnice cu un condamnat la moarte, şi o uşoară speranţă începu a-i încolţi în suflet. Startery nu mai văzu nimic, dar îşi dădea seama că urca numeroase scări şi că străbătea săli în care zgomotul paşilor răsuna sinistru. Apoi respiră un aer pătruns de parfum unde plutea aroma caracteristică locurilor în care trăiesc muritorii fericiţi.

O mână îl opri în loc: auzi paşii paznicilor săi care se îndepărtau şi zgomotul unei uşi care se închidea; atunci avu siguranţa că e singur. Încet, cu o presimţire nelămurită, îşi duse mâinile la faţă şi dezlegă legătura de mătase.

Hanidj-Rao îl privea cu o căutătură irezistibilă; un zâmbet ironic îi arcuia buzele. Îi făcu un semn să se apropie şi, tânărul, se supuse poruncii.

Sala în care se afla întrecea prin luxul şi bogăţia ei tot ce poate născoci închipuirea omenească. Coloane de marmură susţineau bolta plafonului, pe care un infinit număr de prisme de cristal răsfrângeau lumina într-un joc gingaş de nuanţe irizate. Statui cu forme armonioase alternau cu pilaştri sculptaţi. În vase măiestrit cizelate parfumuri fine îşi împrăştiau mirosul suav iar uleiuri înmiresmate ardeau cu flăcări palide în vase de onyx. Podeaua era acoperită cu cele mai scumpe covoare orientale şi în centrul încăperii, o fântână ţâşnitoare ca de argint viu, recădea graţios într-un bazin de marmură albă. În fund se ridica o estradă tapisată cu draperii de aur şi nenumărate perne în culori vii.

În decorul acesta feeric, Hanidj-Rao, părea o prinţesă din basme cum se întâlnesc în minunatele poveşti ale Indiei. Îşi părăsise costumul hindus. Purta o tunică lungă care-i scotea în evidenţă formele sculpturale ale trupului ei minunat; o diademă de aur încrustată cu nestemate scăpărătoare îi încercuia fruntea şi brăţări, încărcate cu diamante îi împodobeau mâinile.

Startery urcă cele două trepte ale estradei marmură şi se pomeni lângă ea.

— Sunt ani şi ani de zile de când n-am mai întâlnit un om din rasa mea, spuse ea.

Vocea îi era armonioasă şi avea o intonaţie de parcă ar fi cântat.

— Ce căutai pe aici?

Socoti că ar fi prudent să nu se descopere ţinta călătoriei sale.

— Îmi căutam norocul în munţii Aravali când descoperii ruinele oraşului acestuia.

— Ce te-a făcut să-mi omori servitorii?

— Nu eu i-am omorât.

— Dar cine a tras?

— Hassim.

Hanidj-Rao se ridică deodată.

— De unde poţi cunoaşte tu numele omului acestuia, cine ţi l-a spus?

Startery îşi muşcă buzele şi-i păru rău de răspunsul dat.

— Minţi! urmă ea; tu n-ai venit la Ranjalpur ca să-ţi cauţi norocul ci ca s-o recucereşti pe Wastia. Drumul spre cetatea asta nu se descoperă din întâmplare, cineva ţi l-a indicat. Tu eşti bărbatul care a ocrotit pe Wastia la Ajmir, şi doar pentru ea eşti aici.

Englezul, socotind că nu era de niciun folos să mai mintă nu răspunse.

— Tăcerea ta e o mărturisire. De ce n-am putut face ca fata asta blestemată să piară.

— Vasăzică Wastia nu mai e sub puterea ta?

— Nu, dar n-are să-mi scape multă vreme. Servitorii scotocesc Ranjalpurul în cele mai ascunse colţuri ale lui şi rezultatul cercetărilor nu va întârzia.

— Ce a devenit tânărul care mă însoţea?

— Am dat ordin să fie omorât cum va fi descoperit; dacă va scăpa, fiarele junglei îmi vor executa voinţa.

Cruzimea acestor cuvinte nu-l atinse câtuşi de puţin pe Startery, atât îi era de mare bucuria ştiind-o pe Wastia în afară de primejdie. Hanidj-Rao păru că ghiceşte aceste sentimente.

— Goneşte-o pe Wastia din gândurile tale, spuse ea cu asprime. Nu încerca spre a ajunge la ea, de nu, venirea ta la Ranjalpur te va costa viaţa.

— Oricare-ar fi soarta care îmi este hărăzită nu-mi va părea niciodată rău că am venit la Ranjalpur.

— Şi de ce anume?

— Pentru că mi-a fost îngăduit s-o contemplu pe preoteasa lui

Tangar-Lang.

Hanidj-Rao se aplecă voluptos pe perne, aproape de tot de prizonierul ei şi închizând pleoapele pe jumătate lăsă să se strecoare spre el o privire încărcată de făgăduieli.

— Tu mi l-ai omorât pe Hassim… Nu mai am favorit.

Startery se aplecă puţin şi se supuse mângâierii ochilor ei. Acum că ştia că Wastia trăieşte, mintea lui schiţa un plan îndrăzneţ, acelaşi fără îndoială pe care îl născocise Hassim, atunci când fugise Wastia.

CAPITOLUL 4

Când Ted îşi dădu seama că partida e pierdută, se gândi că cea mai bună cale de a mai fi de folos stăpânului său era să fugă.

Profitând de prilejul că atenţia agresorilor se concentrase asupra lui Startery, ajunse la capătul galeriei fără să fie văzut. Cu riscul să-şi frângă oasele, se agăţă de capitelul unei coloane de marmură şi se lăsă să alunece în jos. Ajunse pe pardoseala sălii acum goale; temându-se de o întoarcere neprevăzută a adepţilor sectei, se strecură repede spre ieşire. O exclamaţie înăbuşită îl înlemni pe loc.

— Ted! chemă o voce depărtată.

Wastia care îl recunoscuse dădu fuga spre el.

Ted se codi o clipă apoi făcu un pas spre uşă. Fata se agăţă cu deznădejde de el.

— Nu mă părăsi; vor să mă omoare, ia-mă cu tine.

Faţa ei exprima o asemenea tulburare încât Ted fu mişcat.

— Vino, spuse el brusc.

Apucând-o de mână o trase spre uşă.

— Cunoşti templul?

— Destul ca să nu mă rătăcesc.

— Condu-mă la o vreo ieşire secretă.

Mersul lor prin labirintul de ganguri dură mult, apoi o lumină vesti o ieşire. Ted îşi înăbuşi o exclamaţie de ciudă: doi hinduşi păzeau intrarea. Fugarii se aruncaseră iar în umbră, continuându-şi mersul la voia întâmplării. Deodată, asiaticul se opri.

— Ce e? întrebă gâfâind Wastia.

— Mă gândesc că dispariţia noastră a fost semnalată şi că la ceasul

acesta împrejurimile templului sunt supravegheate, nu avem nicio şansă să evadăm; afară de asta negrii lui Hanidj-Rao trebuie că răscolesc toate locurile şi au să ne descopere în curând.

— Ce să facem?

— Să căutăm chiar aici un refugiu.

Fata se adânci gândindu-se încordată. Nemişcat, tovarăşul ei aştepta răspunsul.

— Dacă am putea ajunge până la fostele mele camere, în palatul lui Hanidj-Rao, ar fi cu putinţă să ne ascundem fără a risca să fim descoperiţi. Cunosc acea parte a palatului în cele mai mici amănunte.

E acolo o sală întunecoasă, care slujise pe vremuri de sanctuar, în care se ridică o statuie enormă a lui Tangar-Lang la fel cu cea care ai văzut-o. E goală pe dinăuntru şi formează un adăpost larg şi sigur. Afară de asta, mai are avantajul că ascunde intrarea unei galerii comunicând cu cele mai multe din camerele subterane ale palatului.

— Arată-mi drumul.

Peste o oră, cei doi tineri ajungeau la vechiul sanctuar. Nu întâlniseră suflet de om, căci Wastia folosise numai galerii lăturalnice şi pustii.

Zeul monstruos se înălţa în centrul sălii pe picioarele lui enorme, cu gura peste măsură de căscată, părând a aştepta noi victime.

Wastia şi Ted trecură în dosul lui şi pătrunseră în corpul de bronz prin uşa cuptorului din partea de jos a soclului. Tânărul cercetă cu luare aminte această ciudată ascunzătoare şi descoperi curând uşa gangului subteran.

— Nu suntem în siguranţă, spuse el tovarăşei sale: cei care se folosesc de galeriile de jos pot întrebuinţa calea asta.

— Numai Hanidj-Rao şi câţiva din primii miniştri ai ei cunosc această ieşire, căci duce la cămara secretă a comorilor palatului.

Ted tresări foarte interesat. Pentru el, ţelul principal al călătoriei lui consta într-o mărire a averii. Salvarea Wastiei nu venea decât în al doilea rând.

— Ştii cum se pătrunde în acea cameră secretă a visteriei?

— Nu.

— Aşteaptă-mă aici; am să caut s-o descopăr.

Wastia îi tăie drumul.

— Nu te duce acolo, spuse ea cu hotărâre; nu cunosc locul exact al

tezaurelor, dar ştiu ce groaznice capcane îi aşteaptă pe cutezătorii care ar încerca să le fure. Circulă printre oamenii palatului legende înspăimântătoare în privinţa asta. Rămâi lângă mine, nu vreau să mă părăseşti.

Declaraţia asta îl linişti pe Ted. Rămase un moment pe gânduri, apoi instalându-se cât mai comod, se lungi pe metalul rece al statuii ca să se gândească în linişte.

Temătoare, Wastia veni să se refugieze lângă el şi rămase nemişcată. Flăcăul întoarse încet capul spre ea şi o privi cu curiozitate.

— Ce vârstă ai, Wastia? întrebă el din senin.

— Şaptesprezece ani, răspunse ea mirată.

— Îl iubeai pe Hassim? ai suferit văzându-l zdrobindu-se pe lespezile templului?

— Hassim îmi arăta o mare simpatie şi îi eram recunoscătoare. Era singurul meu prieten; părinţii mei adoptivi vorbeau adesea de viitoarea noastră unire. Priveam fără silă acest eventual eveniment, căci Hassim era bun.

Se lăsă o tăcere, apoi Ted reîncepu cu voce mai scăzută.

— N-ai întrebat încă despre Richard Startery.

— Trăieşte?

— Aşa cred.

— Moartea lui m-ar fi mâhnit, căci el mi-a scăpat viaţa la Ajmir.

— Şi chiar în cursul nopţii trecute, dacă el nu m-ar fi îndemnat să vin cu el la Ranjalpur, n-aş fi avut norocul să te smulg supliciului.

— Poate, dar numai mulţumită ţie sunt vie şi teafără.

— Ştii de ce e aici stăpânul meu?

— Nu.

— Din pricina ta. Te iubeşte şi vrea să te recucerească şi să te ia de soţie.

Wastia păru înlemnită, dar apoi faţa ei îşi reluă gravitatea de dinainte.

— Viaţa mea îi aparţine; dacă mă regăseşte, mă voi supune.

Amărăciunea acestei fraze nu scăpă tovarăşului ei.

— Crezusem că vestea asta îţi va pricinui mare bucurie.

Tânăra fată ridică din umeri şi-l privi cu tristeţe.

— Cum aş putea iubi un european, când eu am trăit întotdeauna pe pământ asiatic. Tu trebuie să înţelegi simţământul acesta, tu care

aparţii unei rase atât de apropiate de a mea, rase ale căror patrii sunt surori.

— La Ajmir, atitudinea ta mă făcuse să cred că-l iubeşti pe stăpânul meu.

— Eram fericită că mă aflu la el în siguranţă şi recunoştinţa mă făcea să zâmbesc la privirile drăgăstoase ale străinului. Nu credeam că nutrea o astfel de pasiune faţă de mine.

Un văl se destrămă şi Ted începu să pătrundă sufletul tinerei fete.

— Wastia, am fost aspru faţă de tine… adineauri în templu… şi nedrept.

— Tu m-ai privit întotdeauna cu indiferenţă chiar şi la Ajmir. Eram totuşi fericită că te văd; noaptea, ascultam răsuflarea ta uşoară când te culcai în faţa uşii mele ca să mă păzeşti mai bine.

— Iartă-mă. Acum, văd mai limpede în mine, purtarea mea era impusă de ciuda că te vedeam curtată de Startery. Înfăţişând în ochii mei un ideal inaccesibil; frumuseţea ta, râvnită de către un european puternic îmi era interzisă şi-mi ascundeam suferinţa sub masca aceasta a brutalităţii. Ştiu acum de ce am venit la Ranjalpur; nu pentru bogăţiile lui Ranidj-Rao, cum căutam să mă amăgesc singur, ci doar pentru tine.

— Cuvintele tale îmi redau fericirea şi mă fac să uit toate chinurile trecutului.

Ted se exaltă şi miraculoasa aventură îi lumină viaţa umilă, îl inundă cu o fericire necunoscută şi de necrezut.

— O să fugim amândoi din locurile astea blestemate. Cunosc pe malurile Hoang Ho-ului un ţinut paşnic la poalele munţilor acoperiţi de junglă, unde vom trăi liniştiţi. Voi duce de aici destul aur şi nestemate ca să-ţi înlesnesc o viaţă fericită şi dulce. Când Startery mă luase la el aveam vârsta ta, acum cu toate că în ochii lui sunt tot un valet, sunt un bărbat în stare să se apere şi să înlăture cele mai grele primejdii care te-ar paşte. Încrede-te în mine, Wastia, lumina mea.

Wastia îl ascultă cu încântare; întinsă lângă el, cu capul pe braţul lui musculos, era pătrunsă de vraja fermecătoare a cuvintelor de dragoste. Legănată de muzica aceasta divină, ea închise ochii şi adormi lângă cel de-un neam aproape cu ea şi pe care îl iubea…

Încăperea se întunecă sub primele umbre ale serii şi interiorul statuii se umplu de întuneric. Discul palid al lunii se ridica încet pe cer

şi razele ei argintii se izbiră de gura uriaşă a monstrului; ele luminară în trupul idolului, două feţe cu pleoapele închise şi pe care se zugrăvea o fericire desăvârşită.

*

Când cei doi tineri se treziră, soarele era sus pe cer. Ted, desprinzându-se drăgăstos de tovarăşa lui, ieşi din ascunzătoare şi se apropie de o fereastră întredeschisă spre un mare parc. Nenumăraţi pomi cu fructe aurii îşi înălţau coroana către cer. Livada era pustie, nici ţipenie de om nu se arăta pe tot întinsul umbrit. Puţin timp după aceea, tânărul duse în faţa Wastiei o recoltă savuroasă, mai păstrând şi acum căldura razelor astrului zilei.

— Ted, trebuie să găsim un mijloc repede de scăpare; poate că ieşirile nu mai sunt păzite.

— N-o cred pe Hanidj-Rao în stare să renunţe atât de repede la răzbunarea ei. De altfel încă n-a sosit momentul de a părăsi Ranjalpurul. Trebuie să ştim dacă Startery mai trăieşte şi, în cazul acesta, să încerc să-l scap. Nu sunt aşa de laş ca să-mi părăsesc binefăcătorul.

Wastia aprobă cu un semn din cap.

În cursul nopţii, el se furişă în palat, rătăcind la voia întâmplării prin săli enorme şi culoare nesfârşite. Toate cercetările au fost zadarnice şi înfăţişarea lui dovedea adâncă descurajare când se întoarse la Wastia. Îşi continuă cercetările încă trei zile, apoi, dându-şi seama că situaţia actuală nu mai putea dăinui, se hotărî să se supună rugăminţilor Wastiei.

Când întunericul nopţii se lăsă asupra fostului sanctuar al lui Tangar-Lang ei se refugiară în parcul din faţa refugiului lor. Îl străbătură repede şi rămaseră curând nemişcaţi, muţi de disperare şi de uimire. Parcul ocupa o parte a unei terase imense, la două sute de picioare înălţime deasupra solului. Ted se aplecă şi, în noaptea transparentă, zări deasupra lui un lanţ de santinele înconjurând primul zid al palatului. Orice speranţă de fugă era zădărnicită şi escaladarea zidului devenea cu neputinţă în astfel de condiţii. Cei doi tineri se întoarseră cu tristeţea în suflet în sala idolilor.

A doua zi, Ted luă o hotărâre deznădăjduită.

— Wastia, trebuie să-mi descrii partea palatului ocupat de Hanidj-Rao. Dacă Startery trăieşte, desigur că se află acolo. Poate că a şi

câştigat favorurile suveranei Ranjalpurului şi s-o fi bucurând de o anumită libertate. În cazul ăsta, numai el este în stare să ne înlesnească evadarea.

— Mă tem ca încercarea asta să nu ne fie fatală.

— Totuşi de ea depinde ultima noastră şansă.

CAPITOLUL 5

Startery ajunse foarte curând să domine inima şi simţurile lui Hanidj-Rao. Înaintat la rangul de favorit, ducea în preajma ei o viaţă de delicii şi de voluptăţi, ştiind că Wastia era salvată, deoarece cercetările întreprinse nu dăduseră niciun rezultat. Spre marea lui surprindere icoana tinerei fete se ştergea încetul cu încetul din mintea lui.

De când o cunoştea pe Hanidj-Rao, o transformare se petrecuse în el: frumuseţea misterioasă şi fatală a acestei femei, dragostea arzătoare cu care îl învăluia îi frângea energia; îi devenea cu neputinţă de a rezista farmecului ochilor negri. Crimele şi depravarea care alcătuiau trecutul ei îl lăsau acum nepăsător; pentru el Hanidj-Rao se arăta duioasă şi drăgăstoasă şi mângâierile cu care-l răsfăţa necontenit îl încântau, îi furau puterea să se mai gândească la existenţa ei de mai înainte.

O a doua voluptate şi mai puternică şi mai subtilă decât cea dintâi contribuia să-i toropească şi să-i nimicească personalitatea: opiumul îl biruise. În India asta misterioasă otrava voluptoasă a subjugat şi pe cei mai puternici, Startery rezistase acestei pasiuni degradatoare. Fireşte, la Ajmir cunoscuse efectele macului negru, dar nu se lăsase prins şi robit de acest viciu.

Aici, la Ranjalpur, fumase fiindcă în cursul unei nopţi călduţe şi pline de miresme, Hanidj-Rao îi întinsese ciubucul de bambus umed încă de atingerea buzelor ei. Până în zori, amorul şi uitarea răspândise peste sufletul lui cele mai subtile vrăji ale orientului. Zilele se depănau într-o fericire mereu crescândă iar Startery primea cu pasiune multitudinea de plăceri ce se adunau în fiecare zi.

Acum europeanului îi era necesară prezenţa lui Hanidj-Rao.

Avea necontenit nevoie de mângâierile ei şi scurtele clipe în care ea

lipsea şi le petrecea fumând. Dinspre partea ei, preoteasa lui Tangar-Lang nu putea nici ea rezista dragostei oarbe care o împingea spre un om de rasa ei. Uita ruşinea trecutului pentru a savura ardoarea generoasă a acestui nou simţământ.

Ea privea cu plăcere cum creştea patima lui Startery pentru opium, ştiind că otrava îl va înlănţui şi mai mult de ea.

În ziua aceea Startery fuma singur în încăperea în care Hanidj-Rao îl chemase pentru întâia oară. Întins pe culcuşul moale, aspira lung fumul aducător de vrajă şi visări voluptoase al unui bob de opium care sfârâia în fundul pipei sale. Pupilele mărite de visare, ţinteau, fără ca să le vadă, statuile care-l înconjurau; plescăitul cristalin al fântânii ţâşnitoare care recădea în bazin murmura în urechile lui nesimţitoare. Tânărul evoca în irealitate seducţia de neuitat a suveranei Ranjalpurului. În fundul încăperii, o statuie de cristal cizelată după asemănarea ei îl contempla cu faţa-i lipsită de viaţă, aureolată de o diademă de aur încrustată de diamante. Deodată, o umbră se ivi şi se îndreptă încetişor spre culcuşul fumătorului. Acesta din urmă aruncă o privire neînţelegătoare asupră-i, apoi o emoţie subită îl zgudui. Startery se ridică şi merse spre intrus cu faţa transfigurată.

— Ted! exclamă el.

— Te salut, stăpâne. Sunt fericit că te regăsesc bine, teafăr.

— Cum de m-ai descoperit în palatul ăsta? N-ai plecat? întrebă el dintr-o suflare.

— Nu. Mă ascunsesem ca să te servesc mai cu folos. Nu-mi fusese cu putinţă să evadez, căci palatul e păzit şi nu voisem să plec fără tine. Împreună vom trece cu mai mare uşurinţă bariera santinelelor.

Startery îi strânse mâna cu emoţie.

— Nu ştii ce s-o fi întâmplat cu Wastia? întrebă el cu voce tremurătoare.

— Wastia e în siguranţă; sub ocrotirea mea. Şi ea pândeşte ora favorabilă a unei evadări.

— Mă aşteaptă pe mine oare?

Ted şovăi o clipă.

— Răspunde-mi!

— Nu ştiu!

Europeanul fu surprins de răspunsul acesta.

— Oare nu ţi-a vorbit de mine?

Tânărul se hotărî atunci să-i dezvăluie adevărul. Nu-l putea minţi pe omul acesta care fusese pentru el un stăpân desăvârşit şi salvatorul lui.

— Ascultă, stăpâne, trebuie să ştii: Wastia nu-i din rasa ta. Cu toate că sânge european curge în vinele ei, ea este tot asiatică în sufletul ei. Viaţa ei îţi aparţine deoarece tu ai salvat-o. Orice vei porunci, ea se va supune. Ţi-ar deveni şi soţie dacă ţii cu tot dinadinsul.

Startery îl întrerupse cu un gest obosit: un zâmbet trist îi încreţea buzele, faţa i se făcu palidă ca cea a idolilor, martori tăcuţi ai acestei scene.

— Bine, Ted, am înţeles. Spune-i că nu voi consimţi niciodată să fac din ea o sclavă… c-o mai iubesc încă şi că n-am s-o uit niciodată. Dar simţămintele şi voinţa ei le respect.

O resemnare deznădăjduită îi sugruma cuvintele în gâtlej.

— Unde ai de gând s-o duci?

— Foarte departe, în ţara mea natală, în sânul munţilor primitori care mărginesc Hoang Ho-ul. Acolo va fi în siguranţă, departe de atingerea oamenilor cumpliţi care o pândesc pe pământul acesta de mistere şi de crime. Viaţa ei se va scurge în linişte şi odihnă. Vom gusta împreună o fericire desăvârşită.

— Împreună? repetă Startery.

Ted înclină fruntea.

— Deci o iubeşti, exclamă el.

— Da.

— Şi ea?

Asiaticul făcu un gest din cap afirmativ. Startery se trase înapoi cu câţiva paşi şi-l privi. Atunci abia îşi dădu seama că Ted era frumos. Chipul poseda o nobleţe firească şi trăsăturile lui o fineţe rară la oamenii de rasă galbenă.

Un farmec enigmatic şi îndepărtat emana din ochii lui în formă de migdală. Era de statură mijlocie, avea o talie mlădioasă şi robustă; întreaga fiinţă exprima o seducţie firească şi pătrunzătoare. Startery îl luase sub ocrotirea lui când era încă un băieţandru şi anii se scurseseră fără ca să-şi dea seama de această evoluţie fizică. Acum, Ted nu mai era un puşti ci un bărbat, în toată puterea cuvântului, energic şi viguros.

Imaginaţia lui, înfrigurată de opium, evocă imaginea Wastiei şi o apropie de a aceluia pe care îl avea în faţa lui.

— E adevărat, murmură el, tu eşti demn de Wastia. Ea va găsi în tine un prieten devotat care va veghea cu străşnicie asupra ei. Şi mai ales… tu eşti din rasa ei.

O tăcere apăsătoare urmă după aceste vorbe. Startery se cufundă în amărăciunea gândurilor lui, apoi încet, se întoarse ca să se reîntoarcă la culcuşul voluptos unde-l aştepta otrava.

— Stăpâne, imploră o voce.

Se întoarse.

— Ce-i Ted?

— Tu ce ai să faci?

— Eu rămân.

Două lacrimi se rostogoliră pe faţa lui lividă.

— E o nebunie! Să fugim împreună.

— E inutil!

— Ia-o pe Wastia, dacă vrei, stăpâne. Eu voi dispare, spuse Ted cu un strigăt deznădăjduit Nu rămâne în palatul ăsta duşmănos, lângă o femeie care nu te iubeşte.

— Cred dimpotrivă că Hanidj-Rao este singura care să-mi ofere un sentiment sincer. Nici nu ştiu dacă m-aş mai putea lipsi de ea. O iubesc ca pe opium; îmi e tot atât de necesară ca şi otrava asta.

Ted nu răspunse, un hohot de durere îi înăbuşi cuvintele.

— Bine, Ted, ia asta înainte să pleci; banii pe care-i conţine îţi vor servi ca să-ţi asigure timp de câţiva ani o viaţă fericită.

Îi întinse lui Ted portmoneul care conţinea produsul vânzării plantaţiilor sale: toată averea lui.

Ted şovăi.

— Haide-haide, ia-i; eu nu mai am nevoie de nimic.

În clipa aceasta zgomotul unei uşi îi făcu să se întoarcă. Hanidj-Rao sta în picioare nemişcată în pragul uşii. Înaintă cu un mers maiestos.

— Servitorul tău, spuse ea tăios, desigur că a venit să te caute să fugiţi împreună.

— Nu, rosti cu hotărâre Startery.

— Atunci ce caută aici?

— Doreşte să părăsească Ranjalpurul de unde nu poate fugi şi vine să implore iertarea ta şi autorizaţia de a pleca.

— Niciodată! Omul acesta a ucis câţiva servitori de-ai mei, trebuie să-şi plătească crimele.

— Dacă-l predai oamenilor tăi, îl voi apăra până la ultima mea suflare: adoratorii lui Tangar-Lang vor trece peste cadavrul meu ca să pună mâna pe el. Dacă-l scapi pe el îţi închin toată viaţa mea şi-mi iau angajamentul să nu evadez niciodată.

Hanidj-Rao rămase multă vreme tăcută, fruntea pură îi era brăzdată de îngrijorare. Tonul lui Startery ferm şi hotărât trăda o hotărâre de neînfrânt.

Deodată, ea se întoarse spre Ted.

— Tu poţi să pleci, spuse ea. Am să dau ordine astă seară ca paznicii să te lase să treci.

Ted aţinti asupra stăpânului său o privire înfricoşată, în care se putea citi o implorare mută. Englezul înţelese.

— Vei da ordine ca să fie lăsate să treacă două persoane; spuse el apăsând vorbele.

— Două persoane? repetă Hanidj-Rao surprinsă.

— Da, Ted una şi fiica ta, a doua.

— Wastia… Wastia e aici; aceea pe care o iubeşti şi pentru care, fără îndoială, că ai de gând să pleci şi tu, s-o ajungi din urmă.

— N-o mai iubesc pe Wastia, minţi Startery. Ţi-am jurat că voi rămâne toată viaţa mea la Ranjalpur, fără ca să te părăsesc vreodată, dar socotesc că Wastia nu are nicio vină şi că nu ai dreptul să te opui fericirii ei.

— Care fericire?

— Aceea de a fugi pentru totdeauna din munţii Aravali, de a se refugia într-o ţară îndepărtată unde se va putea mărita cu Ted şi să trăiască fericită sub ocrotirea lui. Ce-ţi pasă de viaţa sau de moartea acestor două fiinţe? Ei se iubesc şi dragostea e o patimă sublimă şi dulce; de ce atâta cruzime, atunci când un cuvânt de-al tău i-ar putea face fericiţi? Nu vei mai auzi vorbindu-se de Wastia; ea va dispărea şi nu va destăinui niciodată misterul oraşului mort. Ce-ţi pasă de fuga ei, odată ce eu rămân? Frumuseţea ta mă va înlănţui mereu şi vom putea savura mai bine plăcerile dragostei noastre dacă consimţi la acest act de iertare.

Suverana Ranjalpurului se îndreptă spre statuia de cristal creată după imaginea ei; îi scoase diadema de aur care scânteia în mii de focuri şi ale cărei pietre preţuiau o avere, chiar şi fiecare în parte.

— Ia-o spuse ea lui Ted, o vei preda Wastiei în amintirea mea. Astă

seară veţi putea părăsi palatul în toată libertatea. Nu-mi mulţumi, du-te! du-te!

EPILOG

Amurgul albăstrea culmile munţilor Aravali şi o briză înmiresmată cobora din munţi când paznicii se dădură la o parte la trecerea lui Ted.

Wastia, strâns lipită de el, arunca în juru-i priviri speriate, nevenindu-i încă a crede în îndurarea neîmblânzitei Hanidj-Rao. Abia când ajunse la primele cărări ale junglei ea se simţi într-adevăr iertată şi crezu în sfârşit în fericirea ei.

Departe în urma lor, pe o terasă a palatului, un bărbat contempla siluetele lor pierzându-se în depărtare.

Startery, zdrobit de deznădejde, vedea risipindu-i-se visul şi rupându-se pentru totdeauna firele care-l legau de lume.

O durere străpungătoare îi strânse inima; închise ochii sub puterea suferinţei şi lacrimi grele îi şiruiră pe obraji.

Când îi redeschise, cele două umbre dispăruseră pe după perdeaua sumbră a junglei. Atunci se întoarse şi cu paşi şovăielnici intră în palat unde-l aşteptau Hanidj-Rao şi opiumul.